

รักนี้ ที่ไม่ได้ขอ

ไปขอแฟนให้เพื่อน แต่เจอเรื่องแสนปวดหัว
เมื่อเจ้าแม่จำพิศตัว ประทาน 'พิว' มาให้ 'เธอ' แทน

-ณัฐกฤตา-

รักนี้ ที่ไม่ได้ขอ

-ณัฐกฤตา-

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค ำ

สำนักพิมพ์

สุรินทร์แ่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๓๒

รักนี้ที่ไม่ได้ขอ

ผู้เขียน : ณัฐกฤตา

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๖๔

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4319-4

ราคา ๒๔๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอมบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์วินยา : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกัลป์ณยิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ครดิษฐ์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเสริม : ปานชนก เมธานัท

ออกแบบปก : อนุรักษ บวกกิจ รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

สตาพอมบุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอมบุ๊กส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษลึบกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

รักนี้ที่ไม่ได้ขอ คือนิยายที่เริ่มต้นด้วยความมูเตลูล้นๆ แต่เป็นความมูเตลูของเพื่อนนางเอกที่ทำให้นางเอกของเราโชคดีได้เจอกับคนที่ใช่ คนที่ฟ้าประทานมาให้ หรือจะเรียกว่าโชคชะตาฟ้าลิขิต เป็นพรหมลิขิต เป็นดวงของนางเอกเองก็ได้ค่ะ

เรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักระหว่าง 'อติรุจ' กับ 'รติยา' ที่ไม่ได้เริ่มต้นจากปิ้งรักกัน แต่เริ่มต้นจากโชคชะตานำพาเพราะความมูเตลูของเพื่อน เป็นเหตุ แต่เมื่อความรักอุบัติขึ้นแล้วก็เชื่อว่าราบรื่นเสมอไป เมื่อต้องเจอบททดสอบแสนหนักอึ้ง ผ่านความไว้น้ำใจของกันและกัน แล้วก็ความยุ่งยากวุ่นวายที่ตามมาพร้อมคนที่หวังดีและไม่หวังดี รวมทั้งความลับที่ถูกปิดบังเอาไว้ซึ่งกำลังจะถูกเปิดเผยผ่านตัวละครที่จะมาร่วมกันทำให้สับสน และสับสนหลอกกันตลอดทั้งเรื่อง

แต่ไม่ว่าความลับนั้นจะเป็นอะไร สุดท้ายความจริงก็ต้องปรากฏอยู่ดี เช่นเดียวกับความรัก ไม่วามันจะมาในรูปแบบใด จะตั้งใจให้มาหรือไม่ได้ตั้งใจ แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้วก็ต้องดูแลไว้ให้ดี ให้สมกับที่อุทิศส่่าที่ได้รับพรแสนวิเศษนี้มาค่ะ

แวะพูดคุยกับกันได้ที่แฟนเพจ

Bannkob - <https://www.facebook.com/Bannkob>

บทนำ

‘ความรัก’ ไม่ใช่ปัจจัยสี่ ไม่มีก็ไม่ใช่เป็นไร แต่ถ้ามีแล้วก็ต้องรู้จัก
รักษาไว้ให้ดีที่สุด เพราะเมื่อมันจากไปแล้วไม่สามารถเรียกคืนกลับมาได้
ง่ายๆ

ความรักนั้นไม่ได้หมายถึงแค่ความรักของหนุ่มสาวเพียงอย่างเดียว
ยังรวมถึงรักแบบครอบครัว รักแบบพี่น้อง รักแบบผองเพื่อน แต่บางครั้ง
เมื่อคนเราเอาแต่หันมองคนอื่นและเอามาเปรียบเทียบกับตัวเอง มันก็กลายเป็น
ความอิจฉาริษยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่อ่อนไหวเรื่องนี้มากเกินไป
แล้วไม่ใช่จะนำพาความอุ่นใจมาให้แค่คนคนนั้น ยังพาความลำบากมา
ให้คนรอบข้างด้วย เหมือนที่ท่อนเพลงอยู่ในขณะนี้!

ภายในวัดชื่อดังแห่งหนึ่ง ถัดจากโบสถ์ของพระประธานมาทางทิศ
ตะวันออก มีอาคารเล็กๆ อันเป็นที่ตั้งของเจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์ที่ขึ้นชื่อเรื่องการ
ขอพรเรื่องเนื้อคู่

สองสาวนั่งอยู่บนพื้นพรมหน้าสถานที่สักการะเจ้าแม่ รูปปั้นงามสง่า
สีทองตั้งอยู่บนชั้นสูงที่มีกระจกติดไว้ทั้งสี่ด้านเพื่อความปลอดภัย ด้านข้าง

และตรงหน้ารูปปั้นมีชั้นวางดอกไม้และกระถางรูปเทียน แล้วยังเป็นโซฟาดีที่
รอบกายสองสาวในตอนนั้นไม่มีคนอื่นเข้ามากราบไหว้ ทำให้ทั้งสองคนพูดคุยก
กันได้โดยไม่ต้องเกรงใจใคร

“ถ้านับครั้งนี้ด้วย นี่ถือเป็นครั้งที่สามแล้วนะที่แกลากันมาขอพรให้
มีแฟน”

รติยาพึมพำ ทำเอาคนเป็นเพื่อนที่อยู่ข้างๆ ถึงกับรีบบอก

“เออเน่า ครึ่งนี้ครึ่งสุดท้าย ไม่ได้หรือคบไม่ยึดก็ไม่ขอแล้ว”

“ก็พูดแบบนี้มาสองครั้งแล้ว” หล่อนแย้งกลับ กลัวหัวเราะเล็กน้อย

“ครึ่งนี้ได้และไม่เลิกกันชั่วๆ รับรอง ฉันมีลงสังหรณ์”

“ฉันก็เห็นแกชั่วว์มาตั้งแต่สองครั้งที่แล้ว ไม่อยากให้มีครั้งที่สี่ตามมา
อีก”

“ไม่ให้กำลังใจกันเลยนะไอ้รุ่ง” อารดาว่าแล้วตัดบท “ครึ่งนี้ครึ่ง
สุดท้ายเชอสิ ถ้าได้มาแล้วเลิกกันอีกจะไม่ขอมีแฟนอีกไปสักกระยะหนึ่งเลย
คอยดู”

“นี่ถามจริงนะ แกเคยคิดบ้างไหมว่าทุกครั้งที่แกไปขอพรนะ ที่จริงแล้ว
ล้วนศักดิ์สิทธิ์ล้นเหลือทั้งนั้น แต่เป็นเพราะดวงชะตาของแกเองมากกว่า
ที่ยังไม่ถึงเวลามีแฟน ไม่ใช่ว่าขอแล้วจะได้และเป็นคนที่ใช่อะไรแบบนี้”

“แล้วแกจะให้ฉันห่อเหี่ยวหัวใจเธอ แกยังมีเวลาหาผัว แต่ฉันนี่
เวลาเหลือน้อยเต็มที่แล้วนะ ถ้ารอนานกว่านี้อายุสามสิบแล้วยังหาแฟน
ไม่ได้ มีหวังไม่ได้แต่งงานแน่ๆ” เจ้าตัวคนลากมาทำหน้าจ้ำหน้างอใส่ “แล้ว
คนอื่นในกลุ่มเราก็มีแฟนกันหมดแล้วด้วย แกไม่สงสารฉันหรือ”

“แกลืมหรือเปล่าว่าฉันก็ยังโสด”

“แกมันขี้ขลาดวัน”

“เฮ้อ ชะงั้น”

คนโตนลากมาด้วยถึงกับร้องพลางทำหน้าเทลอใส่ หล่อนหันมอง
รูปปั้นเจ้าแม่ แล้วก็เกิดอยากลองขอพรท่านขึ้นมาบ้าง อย่างเช่นขอให้ท่าน

ช่วยยี่ให้หล่อนไม่ต้องตระเวนไปขอพรหาแฟนกับเพื่อนอีก!

หญิงสาวจึงพนมมือและหลับตาลง ตั้งสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐานระหว่างที่อาร์ดาไม่ได้หันมาสนใจเพราะมัวแต่อธิษฐานขอแฟนอย่างใจจดใจจ่อ

‘เจ้าแม่ขา ลูกพาเพื่อนมาขอพรหาแฟน ถ้าเจ้าแม่จะกรุณาก็ช่วยประทานแฟนให้ทีนะเจ้าคะ ลูกจะได้ไม่ต้องถูกขยายเพื่อนตัวดีลากไปลากมาแบบนี้อีก หรือถ้าเจ้าแม่จะข้ามชั้นเป็นประทานผ่ามาให้เลยก็ได้นะเจ้าคะ ลูกเหนื่อยแล้วเจ้าคะ เพียง!’

ณัฐกฤตา

๑

คนโดนเทอีกแล้ว!

บ้านเดี่ยวหลังหนึ่งซึ่งเหมาะสำหรับครอบครัวเล็กๆ ตั้งอยู่ในเฟสสามของโครงการบ้านหรู แต่ไม่ได้อยู่ในเฟสกลางที่ติดทะเลสาบซึ่งแพงกว่าและหลังใหญ่กว่า แต่ถึงอย่างนั้นบ้านทุกหลังในหมู่บ้านนี้จะมีคลองจำลองไหลผ่านด้านหลัง เป็นโครงการบ้านหรูที่ให้ความสงบร่มรื่นและความเป็นส่วนตัวได้เป็นอย่างดีจนชวนให้คิดว่าอยู่ต่างจังหวัด ทั้งที่จริงแล้วมันอยู่แถวชานเมืองกรุงเทพฯ นี้เอง

เจ้าของบ้านหลังนี้คือ รติยา ทรัพย์สิริหาญ หรือรุ่งพราย หล่ออนเป็นลูกสาวคนเล็กของการุณและมาลินี ทรัพย์สิริหาญ มีพี่ชายสองคนคือรณพีร์หรือเมฆา เป็นพี่ชายคนโต และเป็นเจ้าของห้องเสื้อหรูมาเรียบูติกที่เหล่าดาราสาวและเซเลบหลายคนเลือกใช้เสื้อผ้าไปงานเลี้ยงหรูหรากว่า ส่วนพี่ชายคนรองคือวิรัชฎ์หรือพายุ เป็นวิศวกรคอมพิวเตอร์ให้บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง

รติยาอายุห่างจากพี่ชายคนโตสิบปี เพราะเป็นลูกหลงของบ้าน แต่ก็ยังเป็นลูกหลงที่ทุกคนทั้งรักทั้งหวง ทั้งนำหยิกในเวลาเดียวกัน เพราะความดีริ้นของหล่อนเอง

ครอบครัวของหล่อนค่อนข้างมีฐานะจากการที่คุณปู่มีที่ดินมากมาย แถวชานเมือง ซึ่งเมื่อก่อนนี้ที่ดินแปลงหนึ่งราคาไม่เท่าไร แต่พอมาถึงยุค พ่อของหล่อน เมืองเริ่มขยายตัว ที่ดินเหล่านั้นจึงราคาพุ่งสูงขึ้น ทำให้ ปัจจุบันฐานะทางบ้านเข้ชายมีอันจะกินเลยทีเดียว ส่วนหล่อนซึ่งเป็นลูกสาว คนเล็กของครอบครัวก็กลายเป็นเหมือนไข่ในหินของบ้าน ถึงอย่างนั้นพ่อกับแม่ก็ไม่ได้เลี้ยงมาแบบคุณหนูที่ทำอะไรไม่เป็น งานบ้านงานเรือนหล่อนทำเองได้หมด ยกเว้นอย่างเดียวที่ที่บ้านไม่เคยปล่อย นั่นคือเรื่องการมีแฟน!

พอจะมีใครก้าวเข้ามาแจกขนมจีบ ก็จะมีเจ๊พี่ชายสองคนทำตัวเป็นไม้กั้นหมา ตรวจสอบทุกอย่าง ชูตประวัติดูกันละเอียดดิบ จนคนที่เข้ามาจีบต่างถอยทัพยกธงขาวกันไปหมด สาเหตุที่เป็นอย่างนั้นเพราะหล่อนมีลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งเป็นญาติฝั่งแม่ที่อยู่ใกล้เสียกัน แต่ถูกผู้ชายหลอกว่ารัก สุดท้ายก็แค่หลอกฟันแล้วทิ้ง แล้วลูกพี่ลูกน้องคนนั้นก็ห้องตอนเรียนอยู่ปีสอง ความอับอายและความผิดหวังในรักทำให้ตัดสินใจจบชีวิตตัวเอง ด้วยการฆ่าตัวตาย

ทุกคนในบ้านจึงค่อนข้างอ่อนไหวกับเรื่องนี้มากโดยเฉพาะพี่ชายทั้งสองคน เพราะในสายตาพี่ชาย ไม่ว่าหล่อนจะอายุเท่าไรหรือโตแค่ไหน ก็ยังคงเป็นน้องสาวคนเล็กของบ้านอยู่ดี

แต่เพราะแบบนี้จึงทำให้บางครั้งจิตย่ำรู้สึกอึดอัดกับความรักรักความห่วงที่มากเกินไป จนขอทำสัญญากับพ่อและแม่ว่า ถ้าหล่อนเรียนจบด้วยเกรดเฉลี่ยรวมถึงสามจุดศูนย์ศูนย์ พ่อกับแม่และพี่ชายจะต้องยอมให้หล่อนออกไปอยู่เองข้างนอก และห้ามพี่ชายสองคนบงการชีวิตหล่อนอีก

ทุกคนยอมตกลงตามข้อเสนอนี้ เพราะคิดว่ารติยากจะทำไม่ได้แน่ๆ เนื่องจากหล่อนไม่ใช่คนเรียนเก่งมาแต่ไหนแต่ไร เป็นเด็กที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลางมาตลอด ไม่ใช่เด็กฉลาดหรือเด็กหัวกะทิของห้อง

ทว่าผลที่ออกมาคือหล่อนทำเกรดเฉลี่ยจบได้ตามที่ตกลงกันไว้ พ่อ

กับแม่และพี่ชายจึงจำใจต้องทำตามสัญญาให้หล่อนออกมาอยู่ด้วยตัวเอง แต่มีข้อแม้ว่าต้องกลับบ้านทุกวันอาทิตย์ แล้วบ้านที่หล่อนจะไปอยู่เองก็เป็นบ้านที่พี่ชายซื้อไว้และอยู่ในหมู่บ้านที่ห่างจากบ้านของพ่อกับแม่ไปแค่หนึ่งกิโลเมตร เป็นหมู่บ้านที่มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม

รติยายอมรับข้อแม้ที่ตั้งขึ้น หล่อนเริ่มใช้ชีวิตล้มล้มมาตั้งแต่เรียนจบแล้วทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่งในตำแหน่งพนักงานฝ่ายจัดซื้อ แต่หล่อนไม่ใช่สาวปาร์ตี้ที่เป็นหนุ่มเต็ม มีดื่มบ้างนิดหน่อยเวลาเข้าสังคม แต่จะรู้สึกจำกัดของตัวเอง พ่อกับแม่จึงไม่เป็นห่วงเรื่องนั้น

ทุกอย่างดูเป็นไปได้ด้วยดี จนกระทั่งพิษเศรษฐกิจโลกทำให้บริษัทปิดตัวลง และหล่อนก็ต้องมาเตะฝุ่นชั่วคราวระหว่างรอให้บริษัทที่ยื่นใบสมัครไว้เรียกตัวไปสัมภาษณ์งาน แต่รอแล้วรอเล่าก็ยังไม่มีการเรียกไปเสียที

หญิงสาวหวอดๆ ขณะเดินเข้าไปอาบน้ำทั้งที่ยังเมาซี้ตาอยู่ เรือนผมสีน้ำตาลเฮเซลน์อ่อนๆ ยุ่งเหยิงเพราะเพิ่งตื่นนอน แต่ช่วยยให้ใบหน้ารูปไข่ที่ดูเด็กอยู่แล้วยิ่งเด็กลงไปอีก จนมองเผินๆ นึกว่าเป็นเด็กเพิ่งเข้ามาวิทยาลัย

เจ้าตัวเอนยีนเมาซี้ตาอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำอยู่ดีใจหนึ่งก่อนจะเริ่มอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า พอจัดการเสร็จก็ลงมาชั้นล่าง หามือเข้าที่สายแล้วกิน ได้ขนมปังไข่ดาวธรรมดา กับไส้กรอกนมควั่นหอมกรุ่น

หล่อนยกอาหารที่ทำเสร็จไปวางบนโต๊ะรับแขก แล้วเดินไปเอาเสื้อผ้าที่ต้องซักใส่เครื่อง ก่อนจะกลับมานั่งกินมือเช้าง่ายๆ หน้าโทรทัศน์ พอกินเสร็จก็เก็บล้างตามปกติ

แต่ตอนเดินออกมาจากห้องครัวหล่อนได้ยินเสียงรถยนต์แล่นมาจอดหน้าประตูบ้าน จึงเดินไปชะงักดูตรงประตูชั้นในของตัวบ้าน คนขับรถเปิดกระจกและชะงักหน้าออกมาทำท่าบึ้งไว้ว่าจะเอารถเข้าบ้าน

“เอ้า จะมากี่ไม่บอกกันก่อน”

รติยาพึมพำพลางสายหน้าเมื่อแม่เพื่อนตัวดีมาหาแบบไม่บอกไม่

กล่าว หล่อนออกไปยังชุมชนบ้าน กตริโมตเปิดประตูรั้วเพื่อให้เพื่อนขับรถเข้ามาจอดด้านใน ก่อนจะกตริโมตปิดประตูหลังจากแม่เพื่อนตัวดีจอดรถเรียบร้อยแล้ว

พอเพื่อนรักก้าวลงจากรถ หล่อนก็ร้องทักทันที

“ลมอะไรหอบมาจ๊ะ คุณอารดา”

หล่อนร้องทักไปอย่างนั้นไม่ใช่ว่าเพื่อนไม่เคยมาหาที่บ้าน แต่เพราะเมื่อไรมาด้วยตัวเองแบบนี้ ไม่ใช่การโทร. หาหรือนัดไปกินอาหารข้างนอก แสดงว่ามีเรื่องต้องปรึกษา ‘ศิราณี’ อย่างหล่อนอีกแน่ๆ

“ลมคิดถึงแก่นะลิ”

อารดาหรือปูกตอบพลางทำหน้าที่ใส่ เจ้าหล่อนเป็นเพื่อนที่อายุมากกว่าดิยาถึงสี่ปี เนื่องจากช่วงจบมัธยมปลายป่วยหนักจนต้องรักษาตัวอยู่นาน กว่าจะหายดีกลับมาเรียนได้ เพื่อนที่เคยเรียนด้วยกันก็จบกันไปหมดแล้ว จึงต้องมาเรียนรุ่นเดียวกับดิยา ทำให้ตอนนี้อารดาอายุยี่สิบแปดปี อีกสองปีก็จะสามสิบแล้ว

ทว่าแม้ทั้งสองคนจะอายุจะห่างกัน แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อความเป็นเพื่อนเลยแม้แต่น้อย

“แค่อคิดถึงจ้ะเลยมาหา อ้อหือ จ้อให้อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ แล้วโง่ง ทำหน้าแบบนี้”

“เข้าบ้านก่อน ขอน้ำแก้วหนึ่ง แล้วจะเล่าให้ฟังหมดเปลือกเลย”

อารดากล่าวแล้วเดินนำเข้าบ้านไปหน้าจกเลย เล่นเอาเจ้าของบ้านถึงกับทำหน้าหลอและส่ายหน้าซำๆ หล่อนคงคิดว่ากระตุกใส่ไปแล้ว ถ้าอีกฝ่ายไม่ให้อารดาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและมาบ้านหลังนี้บ่อยจนเรียกว่าเป็นบ้านหลังที่สองไปแล้ว แต่ส่วนใหญ่อีกฝ่ายไม่เคยมาก่อนเที่ยงเลยสักครั้ง ดังนั้นแล่นทามาตั้งแต่ช่วงสายแบบนี้แสดงว่ามีอะไรแน่นอน

ดิยาเดินตามเข้าไปในบ้านและหาน้ำมาบริการเพื่อน พอหล่อนนั่งลงบนโซฟาได้ คนที่เพิ่งมาถึงก็โอดครวญทันที

“แก...ฉันโดนเหือกแล้วอะ” อารดาโอดครวญแล้วเริ่มร่ายยาวให้ฟัง “พี่เบ๊ที่ฉันคบด้วยเขาเหี้ยนแล้วอะแก เขาบอกว่าฉันน่าเบ๊ งอแง ทำตัวน่ารำคาญ”

“อีกแล้วหรอ”

หล่อนไม่ได้ตกใจหรือแปลกใจ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อารดาอกหัก และถูกบอกเลิก

“อีกแล้วอะแก ฉันอกหักอีกแล้ว”

อารดาเริ่มงอแงอดอ้อนแล้วโหมเข้ากอดเพื่อน อารดาชักออกเพื่อนสาว ถูกโอดครวญเคลือบเงาต้องตบปา ทั้งปลอบทั้งขำอยู่ในใจ ก็เพราะอารดาเป็นแบบนี้ละสิถึงได้โดนเหี้ยน ทำตัวเหมือนแค้น เงินจัดเรื่องการคบหาผู้ชาย แต่จริงๆ แล้วงอแงจะตายไป

“โอ๊ย ไม่เสียใจนะ ไม่เสียใจนะคะหนูอารดา”

“ฉันทำตัวน่าเบ๊มากเลยหรอ ฉันก็แค่อยากให้เรารู้สึกว่าคุณเป็นผู้หญิงที่ต้องการการปกป้อง อ้อนเก่ง จอเลาะเก่ง แต่ไหนมันผิดไปหมด จนกลายเป็นแบบนี้อีกแล้วอะ”

คนเป็นเพื่อนระบายนอกมา แต่ไม่ได้ร้องไห้หรือให้เสียใจ นี่อาจจะ เป็นข้อดีของอารดาก็ได้ที่เจ้าตัวไม่ใช่พวกบ่อน้ำตาตั้ง อะไรนิดอะไรหน่อย ก็ร้องไห้พุ่มพ่าย แต่เรื่องอ้อน เรื่องงอแงอึ้งอึ้งเหนียวใจได้เลย

“อย่าคิดมากสิ เขาแค่อาจจะไม่ได้ชอบแบบนี้ก็ได้ งวดหน้าคนใหม่ แกก็ลองดูก่อนว่า คนที่เขาจีบแกหรือแกไปจีบเขาเป็นผู้ชายแนวไหน แล้วค่อยจูนมาเจอกันคนละครึ่งทาง จะได้คบกันยืดๆ”

“เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงมาหาแก”

อารดาบอก จากที่กอดเอวชักออกเพื่อนอยู่ก็งยหน้าขึ้นและเปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่ง ไม่เหมือนคนที่เพิ่งอกหักโดนบอกเลิกมาเลยสักนิด “โอ้แบบนี้ สงสัยว่างานมันจะออกมาอีกแล้วแน่ๆ

“นี่แกเพิ่งถูกบอกเลิกมาแน่หรอ ทำไมดูไม่สลดเลย”

“ฉันไม่ชอบทำตัวเป็นศาลาคณแคร์้า กินน้ำตาต่างข้าว นี่มันปีสองพัน ยี่สิบแล้ว ผู้หญิงเราต้องสตรองให้ผู้ชายน้ำตาเซ็ดหัวเขา เวลาถูกบอกละ เราต้องโนสนโนแคร์ แล้วทำให้ผู้ชายเสียดายที่ทิ้งเราไป นี่คืออคติของฉัน!” อารดาว่าแล้วยิ้มหวาน “เพราะฉะนั้นฉันก็เลยจะมาชวนแกไปด้วยกัน”

“อ้อหือ! แม่คุณ โนสนโนแคร์กินไปแล้วหรือเปล่าคะคุณเพื่อน

“จะชวนฉันไปไหน”

“ไปหาผู้คนใหม่”

“ฮ้า! นี่เลิกคนเก่าปุ๊บก็จะหาคนใหม่เลยหรือ... ฟูล่อนเร็วไปแล้วแก”

รติยาอดไม่ได้ที่จะแหยด้วยวลีจากดาราคณหนึ่ง ที่ตอนนั้นกลายเป็น วลีฮิตของใครหลายคนเวลาพูดถึงคนที่เพิ่งเลิกกับแฟนแล้วหาแฟนใหม่ ได้เร็ว หรือประกาศเปิดตัวแฟนใหม่แบบไม่มีอาการเสียใจเลยสักนิด

“ก็คนนี่เพิ่งคบกันได้แค่เดือนเดียวเอง ฉันทำใจได้สบายมาก เลย จะชวนแกไปหาด้วยกัน”

“เดือนอะ ไปหาด้วยกัน?” หล่อนทวนถามแล้วก็ถึงบางอ้อ “อย่าบอกนะว่าจะใช้วิธีนั้นอีก”

“เงี๊ยะ ไช้เลย”

อารดาไม่ปฏิเสธเลยแม้แต่น้อยว่าสิ่งที่เพื่อนเดานั้นถูกจัดจ้อง แต่มีหรือที่รติยาจะยอมตกลง เพราะถ้าหล่อนยอมไปด้วยครั้งนี้ก็เท่ากับเป็นครั้งที่สาม!

เนื่องจากก่อนหน้านี้อารดาใช้วิธีไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามสถานที่ต่างๆ เพื่อให้มีแฟน แล้วก็ได้มาจริงๆ แต่คบกันได้ไม่เท่าไรก็เลิก เป็นแบบนี้มาตลอด รายล่าสุดที่เจ้าตัวเพิ่งบอกว่าโดนเทก็ได้มาจากการขอพรเหมือนกัน

“มาย...” รติยาร้องปฏิเสธเสียงยานคาง “ฉันไม่ไปหาเจ้าพ่อเจ้าแม่ หรืออะไรๆ ของแกอีกแล้ว ซี้เกียจ”

“ไม่ได้ แกจะซี้เกียจไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้”

“ก็ก่อนฉันมาหาแก ฉันบังเอิญไปเจอไอ้หนุ่ม มันกำลังจะไปจัดการเรื่องการ์ดแต่งงาน นู้ยมันโชว์ภาพตัวอย่างการ์ดให้ฉันดู บอกว่าฉันได้เห็นเป็นคนแรกเลย เพราะยังไม่ได้เอาลงในเว็บไซต์กลุ่ม เนี่ย ดูสิ!”

อารดาเอ่ยถึงเพื่อนอีกคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า แล้วเปิดภาพถ่ายการ์ดแต่งงานสีชมพูอมส้มให้เพื่อนดู ว่าที่เจ้าสาวคนนี้เป็นหนึ่งในกลุ่มเพื่อนที่มีกันอยู่ทุกคน และทุกคนก็มีแฟนกันหมด ส่วนคนนี่คือคนแรกที่จะแต่งงาน ทำให้ตอนนี้เหลือแต่อารดากับรติยาเท่านั้นที่ยังโสด

“โอ้โฮ เห็นคุณในโซเชียลกลุ่มว่าฝ่ายผู้ชายส่งผู้ใหญ่มาขอแล้ว แต่กำลังรอฤกษ์ นี่ได้ฤกษ์แล้วหรือเนี่ย แบบนี้ฉันต้องเตรียมหาชุดแล้วละสิ ไหนดูซิมีงานสีอะไร อ๊ะ สีชมพูหรือ หวานแหววมาก”

รติยาพิมพ์ข้อความดูภาพการ์ดในโทรศัพท์ แต่พอแยกหน้าขึ้นมองเพื่อนตัวดี หล่อนก็ได้แต่ถอนหายใจเมื่อเห็นเพื่อนสนิทหน้าอเป็นผ้าหมากรุก

“ดูทำหน้าที่ อะไรมันจะท้อเที่ยวป่านั้น”

“ต้องท้อเที่ยวสิ ก็ฉันไม่อยากแต่งงานคนสุดท้ายของกลุ่มนี้ แถมอีกสองปีฉันก็สามสิบแล้ว เอร็จเงินยังไม่เคยเสียเลยนะแก”

สิ้นเสียงบ่นก็โอดครวญของเพื่อน รติยาก็แทบล้าลัก ไม่รู้ว่าควรทำหรือสองสารดี

“ตกลงแกอยากมีแฟนหรือแกอยากเสียเวร็จเงิน เอาดีๆ”

“ทั้งสองอย่าง เอ๊ย ไม่ใช่ มีแฟนสิ แต่ไม่รู้แหละ ยังไงแกก็ต้องไปกับฉัน”

อารดาสรุปแล้วมัดมือชกเสร็จสรรพอย่างเอาแต่ใจ แต่ก็รู้ว่าเอาแต่ใจกับรติยาได้ เพราะแม้จะชอบบ่นใส่บ้างอะไรบ้าง แต่ก็ยังเป็นเพื่อนที่ไม่ค่อยปฏิเสธเพื่อน ออกแนวใจแข็งแต่ก็ใจดี

“แบบนี้อีกแล้วนะไอ้ปุก”

“นะๆๆ ครึ่งนี้ครึ่งสุดท้าย ไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะ”

รติยาส่ายหน้าปฏิเสธ แต่คนที่อุจล่ล่าห์ถ่อล้งขารมาป่นให้ฟังถึงที่
ก็ไม่ให้นำพาต่ออาการปฏิเสธนี้เลยสักนิด ยังคงรบเร้าให้หล่อนตกลงให้ได้
เพราะรู้ว่าอย่างไรเสียเพื่อนก็ต้องยอมใจอ่อนอีกตามเคย

แล้วก็จริงอย่างที่อารดาคาดไว้ เพราะสุดท้ายรติยาก็ใจอ่อนจนได้
“เฮ้อ...”

หญิงสาวถอนหายใจแล้วได้แต่ส่ายหน้าพลีๆ ให้คนที่อยากมีแฟน
นักหนา แต่ตนถูกส่ายหน้าไล่กลับขี้มแฉ่ง หน้าบานเป็นจางเซิง ทั้งที่ก่อน
หน้านี้ยังโอดครวญจะเป็นใจตาย

“ถามจริง แก่ไม่เบื่อหรือ”

“เรื่องอะไร”

“ก็...เวลาเจอญาติหรือใครๆ แล้วเขาถามแกด้วยคำถามเดียวกันหมด
อย่างกับถูกโปรแกรมมา มีแฟนหรือยัง เมื่อไหร่จะแต่งงาน ถ้ามั่วๆ ซากๆ
แถมบางคนนะ พอเราแต่งงานมีลูกก็ถามต่ออีก เมื่อไหร่จะมีคนที่สอง
ที่สาม”

“พอดีฉันยังไม่เคยโดนถาม รอดตัวไป”

“แต่ฉันโดน แล้วถึงไม่โดนถาม ฉันก็อยากมีแฟนกับเขาบ้าง แล้วก็
ต้องเป็นแฟนที่คบกันจนแต่งงานมีลูกด้วยกันเลย ไม่ใช่คบแบบเดี๋ยวลีก
แบบนี้” อารดาโอดครวญก่อนจะถามต่อ “แล้วแกนะ จะอยู่เดี่ยวคนเดียว
อย่างนี้ต่อไปหรือ”

“เปล่า แค่ตอนนี้ยังไม่พร้อม”

หล่อนปฏิเสธ เพราะลำพังตอนนี้ต้องเอาตัวเองให้รอด มีงานทำให้ได้
ก่อนพ่อแม่และพี่ชายจะจับได้ว่าเตะฝุ่นอยู่ เรื่องแฟนไว้ทีหลังก็ยังไม่สาย!

“ไม่พร้อมหรือว่าหน่วยคัดกรองที่บ้านยังไม่ไฟเขียวกันแน่จ๊ะ”

อารดาเอ่ยอย่างรู้ทัน แต่คนเป็นเพื่อนที่ถูกจับได้ได้กลับขี้กโหล่ ไม่ได้
อนาทร้ออันใจสักนิด แถมยังบอกอีกว่า

“ไม่ต้องมากัดฉันเลย ว่าแต่คราวนี้แกจะลากฉันไปที่ไหน”

“อยุธยา”

“อยุธยา! เล่นใหญ่ไปแล้ว สองครั้งก่อนยังแค่ในกรุงเทพฯ เอง”

รติยาแก้ความถึงการขอพรหาแฟนของเพื่อน ที่สองครั้งก่อนหน้านี้ ไปขอพรที่สถานที่ชื่อดังซึ่งหลายคนหลายสำนักยืนยันว่าขอแล้วได้ผลรวดเร็วจริง อารดาไปขอมาแล้วและก็ได้ผลจริง ได้แฟนเป็นตัวเป็นตนในเจ็ดวัน แต่คบได้ไม่นานก็โดนขอเลิก ประหนึ่งว่าเจ้าตัวเป็นคนไม่มีดวงด้านความรักอย่างนั้นละ

“ดีเท่าไรแล้ว ฉันไม่ชวนแกไปขอพรที่วัดชื่อดังที่อู่ทองด้วยกัน”

“อันนั้นก็เกินไป”

“ใช่ไหมล่ะ เพราะฉะนั้นแต่อยุธยานี่ถือว่าใกล้แล้ว ขึ้นทางด่วนถึงบางปะอินแล้ววิ่งถนนเส้นหลัง แป๊บเดียวก็ถึงวัดแล้ว ซิล่า ค่ะ”

อารดาว่ายาวเหยียด แต่คนถูกชวนถึงกับทำหน้าเหลือ เพราะรู้ว่าแม่เพื่อนตัวดีเป็นจอมหลงทิศหลงทาง ขับรถยังต้องฟังจีพีเอสทุกที แต่นี่พูดได้เป็นฉากๆ ก็แสดงว่า...

“นี่ตรวจสอบเส้นทางมาเรียบร้อยแล้วหรือ”

“แน่นอน ฉันดูมาเรียบร้อย ทั้งทางไปวัดและร้านของกิน เดี่ยวเลี้ยงก๊งแม่น้ำแกจ่านี่ใหญ่ๆ เลย”

“งกๆ แบบแก เวลาใจบ้าขึ้นมาบอกตรงๆ ฉันชักไม่ไว้ใจเลย”

รติยาแซว เพราะรู้ว่าเพื่อนเป็นแม่สาวสายงก ขนาดเวลาไปซื้อของในห้างด้วยกันยังใช้เครื่องคิดเลขหารเปรียบเทียบลิ้นค้าแบบสุดๆ แล้วยังมีวิรกรรมลืมนั่งเวลาจอดรถในห้าง แต่พอเดินมาขึ้นรถแล้วกำลังจะถึงป้อมตรวจบัตรก็ขึ้นได้ วนรถกลับไปจอดใหม่เพื่อเดินไปป้อมบัตร ไม่ยอมมเสียด่าจอดรถ

แม้จะเรียกว่าเป็นสาวสายงกตัวจริง แต่นิสัยอื่นๆ ก็ไม่ได้แย่นัก มีบ้างที่เจ้าหล่อนทำตัวอวดงอแงจนหน้าปวดหัว แต่ก็ไม่ได้บ่อย เพื่อนๆ ในกลุ่มจึงมองข้ามเรื่องนี้ไป เพราะเอาจริงแล้วถ้าไม่นับนิสัยจุกจิกพวกนี้แล้ว อารดา

ก็ถือเป็นคนที่น่าคบหาคนหนึ่ง

“แหม ไปทั้งทีมันก็ต้องหาเรื่องกินเรื่องเที่ยวสักหน่อยสิ จริงไหม”

“แล้วจะไปวันไหน”

“วันนี้”

“วันนี้!” หล่อนร้องและปฏิเสธทันที “ไม่ได้อะ เย็นนี่มันต้องไปงานเลี้ยงกับแม่ เตียววกกลับมาเตรียมตัวไปงานไม่ทัน แม่จะงอนเอา ไว้เป็นวันอื่นแทนนะ”

“งั้นไปพรุ่งนี้”

“รีบเหวอะคะ” หล่อนอดแซวเพื่อนไม่ได้

“ก็อยากมีผัวอะคะ แล้วกันนะ ถ้าแกอยากขอแฟนด้วยอีกคนก็ได้ เราจะได้แต่งงานพร้อมกันเลยไงแก แต่งงานพร้อมกันเป็นแพ็คเกจ ประหยัดและได้ความสนุกสนานด้วย”

“ฝันหวานไปก่อนเลยอะ”

รติยาดับฝันเพื่อนเสียเลย แล้ววกกลับมาถามเรื่องสถานที่ที่อารดาจะพาไปว่าเป็นที่ไหน จากนั้นสองสาวก็เริ่มวางแผนว่านอกจากวัดที่อารดาอยากไปแล้ว จะแวะที่อื่นด้วยหรือไม่ จนกระทั่งได้ข้อสรุปแผนการเดินทางคร่าวๆ รวมถึงเวลาที่ชัดเจน

“โอเค ตกกลางพรุ่งนี้เก้าโมงเช้าฉันจะมารับแกละ”

“โอเค”

สองสาวนัดแนะกันเรียบริ้ว รติยาอยู่คุยเรื่องเพื่อนในกลุ่มและวิตีโอดคอลกับเพื่อนๆ อยู่สองชั่วโมงก่อนจะขอตัวกลับบ้าน ส่วนรติยานั่งเล่นเฟซบุ๊ก ดูนั่นดูนี่ไปเรื่อย จากนั้นก็ไปตากผ้าที่ซักเสร็จแล้ว กวาดบ้านถูบ้านอีกหน่อย จนกระทั่งช่วงบ่ายแก่ๆ หล่อนก็ขับรถไปที่บ้านของพ่อกับแม่เพื่อไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งหน้าทำผม ก่อนจะออกไปงานเลี้ยงด้วยกันตามที่แม่บังคับว่าต้องไปให้ได้

๒

รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกก็จะหนีพ้น

ณ ห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมหรูแห่งหนึ่งกลางกรุง กำลังมีงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดของคุณนายดวงกมลซึ่งเป็นลูกค้าประจำระดับวิไอพีของโรงแรม ซึ่งจะมาจัดงานเลี้ยงที่นี้ทุกปี หลายคนมาร่วมงานอย่างยินดี แต่ก็ มีบางคนที่ไม่ค่อยตั้งใจมาให้มาและทำหน้าที่แข็งอยู่ไม่ใช่บ่อย อย่างเช่น รติยา เป็นต้น

เจ้าตัวไม่ชอบมางานเลี้ยงที่มีเหล่าคุณหญิงคุณนายไฮโซทั้งหลาย แต่ถูกแม่บังคับพามาด้วยกันพร้อมกับพี่ชายคนโต จึงออกอาการหน้าอเป็นม้าหมากรุก

“ดูทำหน้าที่เข้า ยิ้มแย้มหน่อย แต่งตัวสวยแต่ทำหน้าที่ได้ยังไงกัน”

“ค่ะแม่”

รติยารับคำแล้วยิ้มหวานให้ผู้เป็นแม่ แต่กลับโดนพี่ชายคนโตที่เดินมาด้วยกันยื่นหน้ามาแซว ตามนิสัยชอบแหย่และแกล้งน้องทุกครั้งเมื่อที่มีโอกาส

“แม่บอกให้ยิ้มหวาน ไม่ใช่ยิ้มสยอง”

“ก็เค้าไม่ได้อยากมานี่”

หญิงสาวเพียงพร้อมไปกับแลบลิ้นใส่พี่ชายก่อนจะดื้อนใส่ ใครบอกว่า มีพี่ชายแล้วดี ช่วยปกป้องน้องสาว ดูแลน้องสาวมากมาย อยากมีพี่ชายกัน นักหนา หล่อนขอเถียงขาดใจ เพราะก่อนจะดูแลน้องสาวหรือหวงแบบนี้ น้องสาวนี่แหละจะโดนพี่ชายแกลังก่อนได้ปกป้อง ทั้งเหย่เล่นเหย่จริง เหย่ให้งอนบ้างอะไรบ้าง บางทีก็เหย่จนร้องไห้เลยด้วย การมีพี่ชายมันไม่ได้อบอุ่นและพริ้งพริ้งอย่างที่คิด แต่อุ่นจนร้อนกว่าที่คิดเลยต่างหาก!

รณพีร์เชกตีระชน้องสาวเบาๆ พอให้เป็นการเตือน ถ้าไม่คิดว่า น้องสาวแต่งตัวสวยแซ่ซนขนาดนี้แล้วอยู่ในงานละคร ก็คงจับยี้หัวไปแล้วด้วยความหมั่นไส้

สามคนแม่ลูกเซ็นชื่อเข้างานแล้วเอาของขวัญวันเกิดไปให้ผู้จัดงาน ก่อนจะไปในงานเลี้ยงซึ่งเหมือนเป็นงานพบปะของคนรู้จักของดวงกมล และเป็นคนในแวดวงเดียวกันมากกว่า

บนเวทีด้านหน้ามีนักร้องสาวกำลังขับกล่อมเพลงเพราะหวานซึ่งที่หล่อนได้ยินสมัยเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ บางเพลงเคยได้ยินในงานแต่งงาน บางเพลงไม่เคยได้ยินเพราะเกิดไม่ทันก็มี

“โอ้โฮ อนุคุณมาร่วมงานรวมกันนี้จะถึงแสนไหมคะพี่เมฆ”

รติยายืนหน้ามกระซิบบกระซิบกับพี่ชาย ก็บรรดาคนที่มาร่วมงานนี้ แปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้ใหญ่ที่อยู่ใว้ยเก๊ยชนกันแล้วทั้งนั้น ถึงจะแต่งหน้าทำผมปกปิดผมขาวกันอย่างมาอย่างดี แต่ริ้วรอยของวัยและสไตล์การ แต่งตัวนี่ละที่มันปิดกันไม่ได้

“เวอร์ไป” รณพีร์ยืนหน้ามาตอบ “แต่ก็เหี้ยจๆ”

สองพี่น้องหัวเราะคิก แล้วก็โดนผู้เป็นแม่ส่งสายตาเตือน ก่อนที่คน เป็นแม่จะพาลูกสองคนไปสวัสดิ์ดวงกมล แต่กว่าจะหักทลายตามสารทุกข์ สุกดิบกันเสร็จก็ปาไปหลายนาที่จนรติยายึกยืมเลียเมื่อยแก้มไปหมด แต่ แล้วเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยังเมตตาหล่อนอยู่ เมื่อมีแขกเข้ามาหักทลายดวง- กมล สามแม่ลูกจึงผละออกมาได้แล้วเดินไปยังโต๊ะตามที่ระบุในบัตรเชิญ

แต่ระหว่างทางก็ยังไม่วายมีคนเข้ามาหักทแยงแม่ของหล่อนบ้าง บางคนแม่ของหล่อนก็ไปหักเองบ้าง กว่าจะมาถึงโต๊ะก็ทำเอาหล่อนเกือบจะเหงือกแห้งไปเลยทีเดียว

‘เฮ้อ น้าเมื่อจั่ง’

รติยาบ่นในใจแล้วมองพี่ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ นึกชมความอดทนของพี่ชายที่ดูก็รู้ว่าไม่ค่อยชอบงานแบบนี้สักเท่าไร แต่ธุรกิจห้องเสื้อของเขาจำเป็นต้องพึ่งพาลูกค้าพวกนี้ การออกงานสังคม มารู้อีกผู้คนหลากหลาย จึงเป็นเรื่องจำเป็น แอ้มเจ้าตัวยังซ่อนความเบื่อหน่ายไว้ได้มิดชิดเลยทีเดียว

‘ยกชงขาวเลยคะพี่เมฆ ยอม’

หลายนาที่ผ่านไปการพูดคุยหักทแยงก็เริ่มซาลง อาหารเริ่มทยอยมาเสิร์ฟ รติยาลังเกตได้ว่าแม่ของหล่อนมองหาใครอยู่เหมือนนัดแนะใครไว้ในงานนี้ด้วย พอหล่อนกำลังจะถาม แม่ก็ลุกออกจากโต๊ะไปหาผู้หญิงคนหนึ่ง หล่อนมองตาม เห็นแม่กำลังสอบถามอะไรอยู่ จึงยื่นหน้าไปกระซิบบถามพี่ชายเพราะเสียงดนตรีในงานเลี้ยงค่อนข้างดัง

“พี่เมฆคะ แม่เหมือนมองหาใครอยู่หรือเปล่า เรามางานนี้เพราะเจ้าภาพไม่ใช่หรือ”

“เจ้าภาพเป็นผลพลอยได้ แต่หลักๆ งานนี้มาหาอีกคนหนึ่ง” รณพีร์ยื่นหน้าไปตอบน้องสาวแล้วบอกเรื่องหนึ่งให้รู้ “ความจริงแล้วแม่พารุ่งมาเจอคุณนงนภา ได้ข่าวว่าลูกชายเขายังโสด แล้วคนนี้ก็ตรวจสอบประวัติมาแล้วว่าโอเค บุหรี่ไม่สูบ ดื่มบ้างตามโอกาสและเพื่อการเข้าสังคม แต่ประวัติส่วนอื่นไม่มีต่างพร้อย”

รติยาอ้าปากค้าง ถึงบางอ้อทันทีว่าทำไมแม่ถึงคะยั้นคะยอให้หล่อนมางานเลี้ยงนี้ให้ได้ ไม่ใช่ว่าจะพามาออกงานสังคมปกติทั่วไป แต่พามาเพื่อทำความรู้จักกับลูกชายของคุณนงนภาตัวเอง!

โธ้ย! ไม่เอาด้วยเด็ดขาด คู่ใครก็คู่คนนั้น มันต้องเลือกเองสิแม่เขาหญิงสาวตรงใจแล้วก็แทบเจิ้น แต่พยายามทำเป็นไม่กระโตก-

กระตักแสดงอาการใดๆ ทำราวกับว่าไหนๆ ก็มาอยู่ในงานแล้วจะไปทำอะไรได้ แล้วทำเป็นตื้อตื้อกับอาหารและเครื่องดื่ม รวมทั้งบรรยากาศในงานไปเรื่อย จนกระทั่งผ่านไปครู่ใหญ่หล่อนก็สะกิดพี่ชายและยื่นหน้าไปบอก

“พี่เมธนะ รุ่งขอตัวแบบหนึ่ง ตึมน้ำไปหมดแก้วแล้ว เริ่มอยากเข้าห้องน้ำ”

“พี่ไปเป็นเพื่อนไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ เตียวแม่เดินกลับมาไม่เจอใครตั้งกันพอดี”

รติยาว่าแล้วลุกออกจากโต๊ะ เดินออกจากห้องจัดเลี้ยง ผ่านเคาน์เตอร์ต้อนรับแขกไปตามทางที่มีป้ายบอกทางไปห้องน้ำซึ่งอยู่ใกล้ๆ ห้องจัดเลี้ยง แต่หล่อนกลับเดินผ่านห้องน้ำแล้วรีบลงบันไดโค้งของโรงแรมไปสู่ลิโอบบี้ด้านล่าง

หล่อนเดินแกมวิ่ง พยายามมองหน้าห้องจัดเลี้ยงชั้นสองว่ามีใครที่อาจรู้จักและเห็นหล่อนวิ่งลงมาหรือเปล่า แต่ดูแล้วไม่น่ามีจึงค่อนข้างเบาใจไปได้เปลาะหนึ่ง พอลงมาถึงลิโอบบี้ หล่อนก็รีบตรงไปยังประตูหน้าของโรงแรมและบอกพนักงานต้อนรับหน้าประตู

“ขอโทษนะคะ ช่วยเรียกรถแท็กซี่ให้หน่อยค่ะ”

“ได้ครับคุณผู้หญิง ไม่ทราบว่าจะต้องการให้ไปส่งที่ไหนครับ”

“หมู่บ้านวินเซนต์ลาทูน รามอินทราค่ะ”

“เชิญคุณผู้หญิงนั่งรอสักครู่นะคะครับ เตียวผมจะประสานงานให้ครับ”

พนักงานบอกและพุดใส่หูฟังที่คล้องอยู่ที่หูข้างหนึ่งเพื่อให้พนักงานหน้าประตูทางเข้าโรงแรมช่วยเรียกรถแท็กซี่เข้ามารับผู้โดยสารข้างใน ส่วนรติยาไปนั่งคอยในลิโอบบี้ใกล้ทางออก ภาวนาว่าอย่าให้พี่ชายรู้ตัวทันและขอให้รถแท็กซี่มารับหล่อนเร็วๆ

แล้วคำภาวนาของหล่อนก็ได้ผล ไม่ถึงหนึ่งนาทีต่อมารถแท็กซี่สีเหลืองก็แล่นมาจอดตรงจุดรับส่งลูกค้า พนักงานเดินมาบอกหล่อนว่ารถมาถึงแล้ว รติยาจึงขอบคุณและให้ทิปที่ช่วยเรียกรถไปเล็กน้อย ก่อนจะรีบ

ขึ้นรถไปด้วยความโล่งใจเมื่อรถแท็กซี่แล่นออกมาพ้นโรงแรม

‘เฮ้อ...รอดไปอีกวัน โช้ แม่นะแม่ ทำไมขยันหาคู่ให้รู้อย่างนี้ละคะ!’

ฝ่ายรณพีร์ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะยังไม่เอะใจอะไร เขายังคงนั่งดื่มและคุยกับเพื่อนร่วมโต๊ะไปพลางๆ ระหว่างรอน้องสาวกลับมา แต่แม่ของเขา กลับมาที่โต๊ะก่อน พอไม่เห็นลูกสาวอยู่กับลูกชายจึงถามไถ่

‘อ้าว น้องไปไหนละตาแม่ม’

‘ไปห้องน้ำครับแม่ เตี่ยวดคงกลับมา’

รณพีร์ตอบ ยังไม่จุกใจคิดเพราะรติยาเพิ่งไปได้ไม่ถึงห้านาที และเขาก็เข้าใจว่าผู้หญิงต้องเข้าห้องน้ำนานอยู่แล้วเพื่อทำธุระส่วนตัว แต่งหน้าเติมปาก ยิ่งน้องสาวกินอาหารและดื่มไปแล้วด้วยคงต้องใช้เวลาเสริมสวยสักนิด

แต่หลายนาทีผ่านไป จากห้านาทีกลายเป็นสิบนาที น้องสาวตัวดียังไม่กลับมา รณพีร์ก็เริ่มเป็นห่วง กลัวจะเข้าไปทำตัวซุ่มซำที่ไหนหรือไปมีเรื่องมีราวกับใคร ประเภทเจอคนเมา หรือเจอเหตุการณอะไรที่ทำให้เจ้าตัวปลีกตัวกลับมาไม่ได้ เขาจึงอาสาไปตามน้องสาวเอง

‘เดี๋ยวผมไปดูให้ครับแม่’

‘ไปดูให้แม่ที เตี่ยวดคุณนงนภามาไม่เจอจะเสียเที่ยวกันเปล่าๆ’

มาลีนี่บอกและมองตามลูกชายที่ลุกออกไปจากห้องจัดเลี้ยง สีหน้าเริ่มเป็นกังวล กลัวว่าถ้าคนที่นัดแนะไว้มาพร้อมลูกชายแล้วไม่เจอลูกสาวของหล่อน การพบปะครั้งแรกของลูกสาวของหล่อนกับลูกชายของอีกฝ่าย คงไม่น่าประทับใจเอาเลยแน่ๆ

รณพีร์เดินมาถึงหน้าห้องน้ำซึ่งแบ่งเป็นฝั่งชายหญิง มันเป็นห้องน้ำที่ อยู่ใกล้งานเลี้ยงที่สุดและใช้สำหรับรับรองแขกเชื้อที่มารับบริการห้องจัดเลี้ยงโดยเฉพาะ เขายืนรออยู่ชั่วคราวเพื่อว่าน้องสาวใกล้จะเสร็จแล้ว

แต่รอแล้วรอเล่าผ่านไปอีกห้านาที น้องสาวของเขาก็ยังไม่ออกมา รณพีร์จึงตัดสินใจส่งข้อความหาผ่านไลน์ครอบครัว

เมฆ เมฆา: รุ่งอยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า แม่ให้มาตามแล้วนะ พี่รออยู่หน้าห้องน้ำ ออกมาได้แล้ว

เธอส่งข้อความไปและรอให้ขึ้นเครื่องหมายอ่านข้อความ แต่มันก็ยังไม่ขึ้น ราวกับว่าน้องสาวของเธอไม่ได้เปิดอ่านพอดีกับที่มีผู้หญิงคนหนึ่งออกมาจากห้องน้ำ เขาจึงตัดสินใจเข้าไปสอบถาม

“ขอโทษนะคะครับพอดีผมมาตามน้องสาว เธอหายมาเข้าห้องน้ำนานแล้ว ไม่ทราบว่ามีห้องน้ำมีผู้หญิงตัวสูงประมาณนี้...” เขาทำมือในระนาบความสูงให้ดูประกอบไปด้วย “ผมยาวและใส่ชุดเดรสสีน้ำเงินคลุ้มเขาสีโอลด์โรสอยู่ข้างไหนหรือเปล่าครับ”

“อืม...ไม่แน่ใจนะคะว่ายังทำธุระอยู่หรือเปล่า แต่หน้ากระจกแต่งตัวดิฉันไม่เห็นนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

รณพีร์กล่าวขอบคุณแล้วส่งข้อความหาน้องสาวอีกครั้ง

เมฆ เมฆา: รุ่งออกมาได้แล้ว เข้าห้องน้ำนานไปแล้วนะ ไหลลงท่อไปแล้วหรือไง

แต่น้องสาวก็ไม่ได้ตอบข้อความกลับจนเธอซักจะเป็นห่วง และเริ่มเอะใจว่ารติขยของตัวไปห้องน้ำหลังจากที่เธอเล่าความจริงของการมางานเลี้ยงในครั้งนี้ให้น้องสาวรู้ หรือว่า...

‘ไม่มั้ง...ยายรุ่งคงไม่ทำอย่างนั้นหรอกมั้ง’

คนเป็นพี่ยังเชื่อใจไว้ ไม่อยากฟันธงว่าน้องสาวหนีกลับไปแล้ว แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไร้เงาน้องสาวออกมาจากห้องน้ำ จนกระทั่งผ่านไปหลายอึดใจ เสียงแจ๊สเจ็อนของแอปพลิเคชันก็ดังขึ้น เขารีบปิดหน้าจอเพื่อดูข้อความ แล้วก็แทบอยากจะทำโทรศัพท์ไปหักคอน้องสาวจิมน้ำพริกนัก

รุ่งพราย: ขอโทษนะพี่เมฆจ๋า รุ่งกลับบ้านแล้ว ฝากขอโทษแม่ด้วย รุ่งไม่อยากถูกจับคู่ให้ใครก็ไม่รู้

“หน้อย! ยายรุ่ง แสบนักนะเรา”

รณพีร์สับสนแล้วเดินหน้าหงิกกลับเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง แต่พอจะไปถึงโต๊ะก็เห็นแม่ของเขายืนอยู่กับนางนภาซึ่งเขาเคยเจอมาแล้วหลายครั้ง เพราะนางนภาก็เป็นลูกค้าประจำที่ร้านเหมือนกัน

“สวัสดิ์ครับคุณนงนภา”

นงนภาหันมาและรับไหว้รณพีร์ ยิ้มแย้มให้และทักทายอย่างอ่อนหวานเหมือนเคย

“สวัสดิ์จะ สบายดีนะลูก ไม่เจอกันนานเลย หน้าไม่ค่อยได้แวะเข้าไปที่ร้านเลย หลังๆ นี่ยุ่งตลอด”

“ผมสบายดีครับ คุณนงนภาแวะมาที่ร้านเมื่อไหร่ ผมก็ยินดีต้อนรับเสมอครับ”

รณพีร์ตอบแล้วหันไปส่ายหน้าให้ผู้เป็นแม่ เป็นจังหวะเดียวกับที่นางนภาหันไปทางมาลินี จึงทำให้ไม่ทันเห็นตอนที่รณพีร์ขยับปากบอกมารดาอย่างไม่ออกเสียงว่า

‘หนีกลับไปแล้ว’

มาลินีพออ่านริมฝีปากลูกชายออกก็ได้แต่หันไปยิ้มหวานให้นงนภา และขอโทษที่เรื่องที่เกิดขึ้นคุณจะไม่เป็นท่าเสียแล้ว เพราะลูกสาวตัวดีรู้แกล้งหนีไปแล้ว

“ดิฉันต้องขอโทษคุณนงนภาด้วยนะคะ พอดีลูกสาวของดิฉันติดธุระด่วนมาได้ ทำให้คุณนงนภาต้องมาเสียเที่ยวเลย ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

“อู๊ย ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ดิฉันก็จะบอกอยู่พอดีว่าลูกชายของดิฉันก็ติดธุระเหมือนกัน พอส่งดิฉันหน้าล็อบบี้เสร็จก็ไปธุระต่อทันที พอดีช่วงนี้งานที่บริษัทค่อนข้างยุ่งนะค่ะ”

สองแม่ต่างฝ่ายต่างขอโทษกัน แล้วก็ได้แต่ยิ้มเฉยๆ แก่แกอกันไป แต่มีหรือที่ต่างคนจะเดาไม่ออกว่าลูกทั้งสองของตัวเองไม่ให้ความร่วมมือในการพยายามจับคู่ครั้งนี้เลยสักนิด ดูท่าว่าครึ่งหน้าถ้าจะหลอกให้มาเจอและจับคู่ดูตัวกันอีก คงต้องวางแผนให้รัดกุมมากกว่านี้ อย่่าทำให้เก๋ตื่น

ก่อนเป็นดีที่สุด!

เกือบเที่ยงวัน รติยาจ้วเจียตื่นแต่ตาขังโหลลิก เพราะเมื่อคืนหลังจากหนีออกมาจากงานเลี้ยง หล่อนก็กลับมาที่บ้าน แต่ก็กังวลเรื่องแม่กับพี่ชาย จนนอนไม่หลับ เลยนั่งดูซีรีส์เกาหลีให้หัวไม่ว่าง แล้วก็ได้เรื่องทันที ดูไปหนึ่งตอนก็ตามด้วยตอนต่อไปและต่อไป กว่าจะนอนก็เกือบเจ็ดโมงเช้า จนขอบตาดำเป็นหมึแพนดำไปแล้วรีบรีบ

หญิงสาวหวาดพรางเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือจากโต๊ะหัวเตียง มาเปิดดู เห็นว่ามีข้อความจากพี่ชายคนโตส่งผ่านแอปพลิเคชันสนทนาแบบรวดเร็วๆ

เมฆ เมฆมา: กลับนี่กลับก่อนเทอว ปิดโทรศัพท์หรือยายตัวดี

เมฆ เมฆมา: พี่บอกแม่แล้วนะ แม่โกรธมาก ถ้าตื่นแล้วรีบมาหาแม่ให้ไวเลย

เมฆ เมฆมา: นี่โศกดีนะว่าลูกชายของคุณนนนากก็ติดธุระด่วน ฝอยอย่างนั้นแม่ได้อายแน่ เพราะแกหนีกลับไปก่อน แล้วทิ้งแม่กับพี่ที่ต้องอยู่รับหน้าแทน รุ่งพี่เมฆบอกก็ดีหรอก!

เมฆ เมฆมา: เข้ามาที่บ้านวันนี้เลยนะ ฝอยนี้พี่จะไปรับที่บ้านเอง

รณพีร์ส่งข้อความมาอีกมากมายยาวเหยียด แต่ทั้งหมดก็เป็นไปในทางเดียวกัน นั่นคือต่อว่าและต้องการให้หล่อนกลับไปที่บ้านวันนี้ รติยาอ่านข้อความยาวเป็นหางว่าวจบแล้วทำหน้าที่แข็ง แต่ก็ยังต้องกลับไปนั่งองนอนเอาใจแม่อยู่ดี เพราะเมื่อคืนหล่อนก็ผิดจริงๆ ที่หนีออกมาจากงานเลี้ยงโดยไม่บอกแม่ก่อน

รติยาได้แต่ถอนหายใจ แอ่อดขำลึกลงๆ ฝอยได้ที่ครอบครัวฝอยอมให้หล่อนมีแฟนที่เข้ามาจีบเอง เพราะกลัวจะโดนหลอก แต่กลับหาแฟนให้หล่อนทั้งที่ฝอยอมให้มีเอง

ทว่าหล่อนก็ไม่ได้คิดมากหรอกถ้าจะไม่มีแฟนตอนนี้ เพราะสำหรับ

หล่อนแล้ว สิ่งสำคัญในช่วงนี้คงมีแค่การเอาตัวให้รอด ไม่ให้พ่อแม่และพี่ชายรู้ว่าหล่อนตกงานอยู่มากกว่า

เพราะถ้าพ่อแม่และพี่ชายรู้ว่าหล่อนตกงานนั่งเตะฝุ่นอยู่กับบ้านละก็ ร้อยทั้งร้อยมีหวังโดนเอาเรื่องตกงานมาอ้าง บอกให้หล่อนกลับไปอยู่ที่บ้านแน่ๆ จะได้ไม่เปลืองเงิน แล้วก็จะได้ช่วยกันดูแลได้ หรือดีไม่ดีกว่าส่งหล่อนไปทำงานที่ห้องเสื้อของพี่ชาย ถ้าเป็นอย่างนั้นหล่อนอาจจะถูกแม่แนะนำให้รู้จักใครต่อใครอีก หรือไม่ก็จับคู่ตัวให้ลูกคุณหญิงคุณนายที่เป็นลูกค้าของร้านอีกแน่ๆ แบบนั้นไม่เอาด้วยหรอก

รติยาถอนหายใจ คิดว่าอย่างไรวันนี้หล่อนต้องไปหาแม่อยู่ดี แล้วก็คงเป็นโชคคดีที่เมื่อคืนหลังจากกลับถึงบ้าน หล่อนโทรศัพท์ไปบอกอารดาแล้วว่าขอเลื่อนนัดเป็นวันถัดมาแทน เพราะเต๊ตได้ว่าแม่จะต้องมาแหวนี้ ถ้าหล่อนไม่ไปขอโทษและอ้อน แม่จะต้องโกรธหนักกว่าเดิมแน่ๆ

หญิงสาวลุกจากเตียงไปอาบน้ำ แต่งตัวและขับรถไปที่บ้านของพ่อกับแม่ โดยไม่ลืมแวะซื้อขนมและอาหารที่แม่ชอบไปฝากเพื่อเอาใจให้แม่หายโกรธ พอถึงบ้านหล่อนก็กอดอ้อนงอนแม่แบบเล่นใหญ่ จนสุดท้ายแม่ก็ยอมใจอ่อนยกโทษให้ แต่ยังคงคาตโทษหล่อนในเบื้องตันไว้ด้วย ก่อนจะลากเข้าครัว บังคับให้ไปเป็นลูกมือทำอาหารอร่อยๆ ด้วยกัน

หล่อนได้แต่ยอมตามใจแม่เพื่อสวัสดิภาพของหู จะได้ไม่ต้องโดนบ่นอีก กว่าจะทำเสร็จก็เข้าไปสี่โมงกว่า หล่อนเลยอยู่กับอาหารกับครอบครัวต่ออย่างน้อยการกินอาหารที่บ้านก็อร่อยและอบอุ่นเสมอ

แต่ระหว่างที่กินอาหารด้วยกัน หล่อนพลอยหลุดปากบอกเรื่องที่อารดาจะลากไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ได้แฟนด้วยกันในวันพรุ่งนี้ แม่ของหล่อนได้ยินอย่างนั้นเลยยุเข้าให้

“รู้งี้ขอพรให้ได้แฟนด้วยอีกคนเลยสิ”

“ไม่เอาหรอกค่ะแม่”

“ถ้าไม่เอา ก็ต้องลองไปเจอคนที่แม่จะแนะนำให้รู้จัก อย่างน้อยเขาก็

รู้หน้ารู้ใจกันพอ”

“โอ้ แม่ขา”

หล่อนโอดครวญ ทำตาปรอยใส่ แต่คนเป็นแม่ไม่ยอมแพ้ พยายามโน้มน้าวความคิดของลูกสาว รวมทั้งเอาประวัติที่ตรวจสอบแล้วว่าผ่านแผนอนมสาธยายเพื่อให้ลูกเห็นดีเห็นงามด้วยให้ได้

“ไปเจอเขาสักหนอยจะเป็นไรไป ประวัติเขาดีไม่มีต่างพร้อย หน้าที่การงานก็ดี อนาคตไกล ผักผีผักไข่ได้ ไม่มีลำบาก”

มาลินีพยายามโน้มน้าวลูกสาวอีกรอบ แต่ลูกหัวดีปฏิเสธรอีกเช่นเคย

“แต่รุ่งยังไม่อยากมีแฟนตอนนี้คะแม่”

คนเป็นแม่ถึงกับถอนหายใจ อุดตันที่จะแนะนำคนดีๆ ให้ ยายลูกตัวดีก็ไม่ยอมเล่นด้วย ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ถอดใจ และคิดว่าจะต้องหาวิธีให้ลูกสาวได้เจอลูกชายของนางงนาในเร็วๆ นี้ แต่ต้องหาวิธีที่ดีกว่าการไปเจอกันในงานเลี้ยง ดีไม่ดีกว่ากันที่บั้นนี้ละดีที่สุด

หลังมื้ออาหาร รติยามานั่งเล่นกับพี่ชายทั้งสองคนที่ระเบียงนั่งเล่น ซึ่งมีบ่อปลาคาร์ปที่พ่อรักนักรักหนาและเป็นมุมโปรดของหล่อนกับพี่ๆ ด้วยเช่นกัน เพราะก่อนจะกลายเป็นบ่อปลาคาร์ป มันเคยเป็นบ่อปลาหางนกยูงมาก่อน ตอนเด็กๆ มีปลาหางนกยูงอยู่ห้าสิบกว่าตัว พี่ชายทั้งสองคนกับหล่อนลงไปเล่นปลากันจนปลากลับสวรรค์ไปหมดบ่อ

“พี่เมฆพี่ยุเคยเจอลูกชายของคุณงนาบ้างหรือยังคะ”

“ไหนบอกไม่สนใจเขา แล้วถามทำไม”

รณพีร์ซึ่งเป็นพี่ชายคนโตย้อนถาม ทำเอารวิษณุพี่ชายคนรองอดเห็นด้วยไม่ได้

“นั่นสิ ไม่สนใจเขาแล้วถามทำไม หรือว่าเกิดสนใจขึ้นมา”

“เปล่าซะหน่อย” คนเป็นน้องว่าแล้วทำหน้ามู่ย “รู้แต่ถามไว้ เผื่อเลี้ยงไม่ได้จะได้ทำใจไว้แต่เหินๆ ถ้าไม่หล่อไม่ตรงสเปก จะได้หาข้ออ้างมา

อ้างกับแม่ได้ไงคะ”

รณพีร์กับรวิชญ์มองหน้ากันแล้วก็ได้แต่หัวเราะในลำคอกับความคิดของน้องสาว แต่รวิชญ์ หรือพายุ หรือพียู ไม่เคยเห็นลูกชายของนางนภาที่แม่พูดถึง มีแต่รณพีร์เท่านั้นที่เคยเห็น แต่ก็เห็นในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง เพราะอีกฝ่ายไม่ได้เป็นลูกค้าของร้าน มีแต่คุณนงนภาเท่านั้นที่มาใช้บริการห้องเสื้อของเธอ เขาจำได้ว่าลูกชายของคุณนงนภาหน้าตาดีเลยทีเดียว

“ก็หน้าตาดีอยู่นะ จัดว่าหล่อเลยแหละ”

“ขาวดี อบอุ่นไหมคะ”

“ไม่ได้แบบอบอุ่น แต่ขาวนะใช่ แล้วก็ตัวสูงด้วย น่าจะสักร้อยแปดสิบปลายๆ มาดูผู้บริหารชัดเจน”

“อ้อหือ...แสดงว่าซี้เก๊ก”

“ก็ไม่แฉหรอก เพราะตอนที่พี่เห็นเขาไม่ได้ยิ้มให้พี่ แต่ได้ข่าวว่าเป็นผู้ชายที่ยิ้มที่ชวนให้หัวใจสาวๆ ละลายละลายทีเดียว”

“โอ้โห หล่อมาดูผู้บริหาร แต่ขี้เมยหัวใจสาวๆ ได้เพียงแค่อยิ้ม พูดเวอร์ไปหรือเปล่านั้น จะมิผู้ชายแบบนั้นจริงๆ หรือ รุ่งไม่เชื่อหรอก” หล่อนคิดว่าพี่ชายพูดยกยอเพื่อให้หล่อนรู้สึกสนใจผู้ชายคนนั้นมากกว่าเป็นเรื่องจริง

“ไม่เชื่อก็ตามใจ”

รณพีร์ยกไหล่ ไม่ว่าจะอะไร เพราะคิดว่าหัวเราะที่หลังดังกว่า ขณะที่รวิชญ์ยื่นมือมายีหัวน้องสาวแล้วเตือนให้น้องได้ฉุกคิดบ้าง

“ไม่แฉนะ ถ้ารุ่งเจอเขา รุ่งอาจจะชอบเขาขึ้นมาก็ได้ ยังไม่เคยเจอกันก็อย่าเพิ่งตัดสินไปก่อนซี้สิ”

“โหงพียูเห็นดีเห็นงามไปกับพี่เมฆด้วยล่ะคะ ไม่หวงน้องสาวหน่อยหรือ” หล่อนอ่อนแอแล้ววากัมแนบตันแขนของพี่ชายคนรอง ทำตัวเป็นแมวคลอเคลีย

“ถ้าเป็นคนอื่น พี่กับพี่เมฆอาจจะหวง แต่คนนี่แม่คัดกรองมาแล้ว

เรียบร้อย ไฟเขียว ผ่านหลุย”

พอรวิชัยย้ำอย่างนั้น รณพีร์ก็เสริมให้อีกแรงด้วยความจริงที่น้องสาว อาจจะไม่ออก

“ที่จริงรู้งี้ก็เคยเจอมาแล้วครั้งหนึ่งนะตอนเด็กๆ ตอนนั้นรู้งี้น่าจะอายุสักหกขวบละมั้ง เรียกพี่รู้งี้ด้วย แต่ตอนนั้นแม่เราเพิ่งจะได้รู้จักคุณนงนภาแค่ผิวเผิน แล้วก็ห่างหายไปช่วงหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเจอกันอีกครั้งและรู้จักกันมากกว่าเดิมเหมือนตอนนี้”

“ไอ้โห นานขนาดนั้นเลยหรอคะพี่เมธ ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าตอนนี้ผู้ชายคนนั้นต้องแก่แล้วสิคะ แล้วอย่างนี้แม่จะเฝ้ารู้งี้ไปคบกับคนแก่หรอไม่เอาอะ”

รติยาร้อง ทำหน้าเบ้ใส่พี่ชายทั้งสองคน แต่กลับถูกพี่ชายเหล่ใส่ โดยเฉพาะรณพีร์นั้นมองเหล่มากกว่าใครเพื่อนเพราะเรื่องอายุนี่ละ

“เขาไม่ได้แก่ขนาดนั้น อายุสามสิบหก แก่กว่าพี่สองปี ถ้ารู้งี้ว่าเขาแก่ก็เหมือนว่าพี่กับไอ้ยุว่าแก่ด้วยนะ”

รณพีร์ยกอายุของตัวเองมาอ้าง ทำเอารติยาถึงกับทำหน้าหงิกหน้างอใส่พี่ชาย ที่เมื่อก่อนคอยคัดกรองหนุ่มๆ ให้ หวงน้องสาวยิ่งกว่าอะไรดี มาคราวนี้กลับให้ไฟเขียวแบบไม่ถ่วงไม่ถามสุขภาพสักคำเพียงแค่แม่ชอบและเห็นดีเห็นงาม บางทีคัดกรองมาแล้วอาจพลาดก็ได้ ใครจะไปรู้

เฮอะ! ไม่รู้อีตาคนนั้นมีตืออะไรหนักหนา ถ้าไม่หล่อขั้นเทพ ไม่ตรงสเปกนะ แม่จะหาข้อดีทั้งโหล ยกมาค้ำจนกว่าคุณนายแม่จะหาข้อดีค้ำมาแย้งไม่ได้เลยคอยดู!

วันรุ่งขึ้น อารตามารับรติยาที่บ้านตามเวลาที่นัดแนะกันเอาไว้ สองสาวขับรถเข้าเขตจังหวัดอยุธยาได้ก็แวะกินก๋วยเตี๋ยวเรือที่ร้านใหญ่ริมถนนก่อนเพื่อเติมพลัง แล้วจึงขับรถต่อไปยังวัดที่หมายในการขอพรครั้งนี้ พอมาถึงวัดก็จอดรถที่ลานจอดรถและเดินไปยังพระอุโบสถ ไหว้พระขอพรสักเล็ก

น้อยก่อนจะเดินอ้อมไปที่ศาลเจ้าแม่ซึ่งอยู่ด้านข้างของพระอุโบสถเพื่อขอพรตามที่อยู่ตล่ำที่ดันดันมา

พอมมาถึงศาลเจ้าแม่ รติยากับอารดาที่ขึ้นไปบนชั้นสองอันเป็นสถานที่ขอพร เนื่องจากตอนนี้ไม่มีใครขึ้นมาและไม่มีเจ้าหน้าที่ ทำให้สองสาวซึ่งนั่งอยู่บนพื้นพรมคุยกันอย่างไม่ต้องเกรงใจใคร

“ถ้านับครั้งนี้ด้วย นี่ถือเป็นครั้งที่สามแล้วนะที่แกลกจันมาขอพรให้มีแฟน”

รติยาพึมพำ ทำเอาคนเป็นเพื่อนที่อยู่ข้างๆ ถึงกับรีบบอก

“เออหน้า ครึ่งนี้ครึ่งสุดท้าย ไม่ได้หรือคบไม่ยึดก็ไม่ขอแล้ว”

“ก็พูดแบบนี้มาสสองครั้งแล้ว” หล่อขมเย้ยกลับ กลั้วหัวเราะเล็กน้อย

“ครึ่งนี้ได้และไม่เลิกกันชั่ววัย รับรอง จันมีนางสังหรณ์”

“จันก็เห็นแก่ชั่วว์มาตั้งแต่สองครั้งที่แล้ว ไม่อยากให้มีครั้งที่สี่ตามมาอีก”

“ไม่ให้กำลังใจกันเลยนะไอ้จัน” อรดาว่าแล้วจัดบท “ครึ่งนี้ครึ่งสุดท้ายเชื่อสิ ถ้าได้มาแล้วเลิกกันอีกจะไม่ขอแฟนอีกไปสักกระยะหนึ่งเลยคอยดู”

“นี่ถามจริงนะ แกเคยคิดบ้างไหมว่าทุกครั้งที่แกไปขอพรนะ ที่จริงแล้วล้วนศักดิ์สิทธิ์สัมฤทธิ์ผลทั้งนั้น แต่เป็นเพราะดวงชะตาของแกเองมากกว่าที่ยังไม่ถึงเวลามีแฟน ไม่ใช่ว่าขอแล้วจะได้และเป็นคนที่ใช่อะไรแบบนี้”

“แล้วแกจะให้จันห่อเหี่ยวหัวใจเธอ แกยังมีเวลาหาหัว แต่จันเนี่ยเวลาเหลือน้อยเต็มทีแล้วนะ ถ้ารอนานกว่านี้อายุสามสิบแล้วยังหาแฟนไม่ได้ มีหัวงไม่ได้อ่างงานแน่ๆ” เจ้าตัวคนลากมาทำหน้าที่หน้าอไล่ “แล้วคนอื่นในกลุ่มเราก็มีแฟนกันหมดแล้วด้วย แกไม่ลองสารจันเธอ”

“แกลืมหรือเปล่าว่าจันก็ยังไม่ได้อะ”

“แกมันข้อยกเว้น”

“เฮ้ย ชะงั้น”

คนโตนลากมาด้วยถึงกับร้องพลางทำหน้าที่หน้าอไล่ หล่อหันหันมอง

รูปปั้นเจ้าแม่ แล้วก็เกิดอยากลองขอพรทำนขึ้นมาน้าง อย่างเช่นขอให้ท่านช่วยยี่ให้หล่อนไม่ต้องตระเวนไปขอพรหาแฟนกับเพื่อนอีก!

หญิงสาวจึงพนมมือและหลับตาลง ตั้งสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐานระหว่างที่อารดาไม่ได้หันมาสนใจเพราะมัวแต่อธิษฐานขอแฟนอย่างใจจดใจจ่อ

‘เจ้าแม่ขา ลูกพาเพื่อนมาขอพรหาแฟน ถ้าเจ้าแม่จะกรุณาที่ช่วยประทานแฟนให้ทีนะเจ้าคะ ลูกจะได้ไม่ต้องถูกยายเพื่อนตัวดีลากไปลากมาแบบนี้อีก หรือถ้าเจ้าแม่จะข้ามชั้นเป็นประทานผัวมาให้เลยก็ได้นะเจ้าคะ ลูกเหนื่อยแล้วเจ้าคะ เพี้ยง!’

สิ้นคำขอพรของหล่อน ลมแรงก็พัดผ่านเข้ามาทางช่องหน้าต่างวูบหนึ่ง พร้อมกับกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้เย็นสดชื่นและเสียงกริ่งกรังกังวานใสเหมือนเสียงระฆังแก้ว แล้วมันก็หายไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

รติยาหันซ้ายหันขวาด้วยความสงสัย แล้วมองเพื่อนที่ยังหลับตาขอพรไม่เสร็จเสียที แต่ดูท่าทางแล้วคงไม่ได้ยินเสียงที่หล่อนได้ยินแน่ๆ บวกกับจำที่ผู้ใหญ่เคยสอนไว้ได้ว่า ถ้าได้ยินเสียงแปลกๆ หรือได้กลิ่นแปลกๆ อย่าหวั่น หล่อนจึงได้แต่ยกมือที่พนมอยู่แล้วขึ้นไหว้ท่วมหัว

จากนั้นก็รอให้เพื่อนขอพรเสร็จจึงชวนกันออกมาจากศาลเจ้าแม่แล้วไปเลี้ยงปลาที่ท่าหน้า ก่อนจะมาทำบุญทอดเหรียญและเติมน้ำมันตะเกียงหน้าทางเข้าพระอุโบสถ ซึ่งวัดจัดไว้ให้บนยกพื้นไม้และมีหลังคาเต็นท์ให้ร่มเงาสบายๆ

รติยาถอดรองเท้าและขึ้นไปบนยกพื้น แต่อารดากลับทำหน้าบึ้ง บอกหล่อนว่า

“จู้ง เตี่ยวฉั้นมา ขอไปห้องน้ำแบบ แกหยอดเหรียญกับาตรพระกับเติมน้ำมันตะเกียงไปพลางๆ ก่อน”

“ฉั้นไปเป็นเพื่อนไหม”

“ไม่ต้องเลยแก ฉั้นไม่ใช่เด็กอนุบาล นี่ก็กลางวันแสดๆ ในวัดคนเยอะอย่างกับมด แล้วหนู...ห้องน้ำก็อยู่ตั้งลานจอดรถ แกรออยู่ที่นี่แหละ

ดีแล้ว”

“ค่ะๆ ถ้ามินิดเดียว ตบชะขาวเซียว ัจฉีแจ้วจะเติมน้ำมันตะเกียง รอดตรงนี้แหละเจ้าค่ะ”

“ดีมากค่ะแจ้ว ฐัฆาน”

“รีบไปรีบมาเลยล่ะ”

รติยกไล่เซียงเข้าแหยม อารดาจึงไม่โยกโย้ต่อและรีบวิ่งปรี๊ดไปห้องน้ำ คล้อยหลังอารดา คนที่บอกว่าจะเติมน้ำมันตะเกียงและหยอดเหรียญใส่ บาทรจาลองไปพลงๆ ก็ไปแลกเหรียญจากเจ้าหน้าที่และหามาหยอดบาทร พระประจำวันเกิดทั้งเจ็ดวันอย่างไม่รีบร้อน

หญิงสาวหยอดเหรียญไปเรื่อยๆ จนถึงพระประจำวันเกิด กลิ่นหอมที่เคยได้กลิ่นตอนไหว้เจ้าแม่ก็ลอยมาเตะจมูก หล่อนหน้านิ้ว ทำจมูกฟุดฟิด พยายามหาที่มาของกลิ่น คิดว่าหรือจะเป็นกลิ่นกุบหอม ไม่ใช่อะไรผิดแปลก อย่างที่หล่อนคิดไว้ตอนไปขอพรเจ้าแม่

หล่อนสูดจมูกเพื่อดมว่ากลิ่นมาจากไหน แต่เหมือนมันจะไม่ได้มาจากจุดที่จุด เพราะพอหล่อนเดินเข้าไปใกล้แท่นวางพระพุทธรูป กลิ่นก็จางลง แต่พอถอยออกมาเรื่อยๆ จนเกือบถึงริมเดินท์ กลิ่นกลับแรงขึ้น

แต่เพราะหล่อนมัวแต่สนใจกลิ่นหอมจึงไม่ทันระวังตัว ลืมดูว่าข้างหลังเหลือพื้นที่ไม่มาก และตนเองกำลังจะตกยกพื้นไถ่ไม่ถ่วงถึงครึ่งก้าว พอหล่อนก้าวถอยไปอีกก้าวเดียวเลยเป็นเรื่อง

“ว้าย!”

รติยาร้องขณะหงายหลังไปตามแรงโน้มถ่วง คิดว่าตนได้ล้มก้นเจ้าเข้าตรงนั้นแน่ๆ แต่ใครบางคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ และหล่อนไม่เห็นเข้ามาช่วยจับไว้ จากด้านหลัง

“จู้บ!

สิ่งแรกที่หล่อนเห็นคือใบหน้าด้านข้างและเรือนผมสีน้ำตาลเกือบดำ ต่อมาก็รู้สึกถึงความแข็งแรงของเข่าที่สามารถประคองหล่อนไว้และช่วยพยุง

ให้หล่อนยืนได้เองแบบดี ๆ

“อะ...ขอบคุณค่ะ”

หล่อนขอบคุณเขา ทั้งตั้งใจและอายุ ไม่คิดว่าตัวเองจะกะเมี๊ยบกะเป๋าบขนาดนี้ แล้วยังเป็นในวัดที่คนเยอะแยะอีก อีกรักก็ทั้งเงินทั้งอยากกรี๊ดออกมาให้ลั่นวัด ก็คนที่ช่วยหล่อนไว้เป็นผู้ชายที่หล่อมาก หล่ออย่างกับนักแสดง ทั้งขาวและสูง

“อ๊วย...หล่อว่าตายควายล้ม หล่อตรงสเปก หล่อแบบไม่บ้านะบ้านยังเลยล่ะ!”

ประเมินจากสายตาและความสูงของหล่อนแล้ว เขาน่าจะสูงสักห้าร้อยแปดสิบเกือบร้อยเก้าสิบเลยที่เดียว เพราะขนาดหล่อนสูงหนึ่งร้อยห้าสิบเจ็ดและใส่รองเท้าพื้นหนาขึ้นมาอีกนิด ยังดูได้ยากว่าเขาหลาย

“ตรงนี้เป็นพื้นที่ต่างระดับ ระวังด้วย”

“ขอบคุณค่ะ”

รติยาได้แต่รับคำ ยังคงมองเขาไม่วางตา ถึงหล่อนจะไม่ใช้คนเคลิ้มคนหล่อง่ายๆ แต่พอมีผู้ชายหล่อเหลา หล่อสะดุดตาสะดุดใจแบบนี้มาอยู่ใกล้ๆ มันก็อดหวนไหวไม่ได้

ฝ่ายคนที่ช่วยหล่อนไว้ไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาทำเพียงก้มศีรษะให้เล็กน้อยก่อนเดินจากไป ปล่อยให้รติยาได้แต่มองตามเคลิ้มๆ อยากรหยุดเวลาไว้ให้นานอีกสักนิด แต่ก็จำเป็นต้องปล่อยให้เวลาเดินต่อไปอย่างน่าเสียดาย แล้วถึงหล่อนจะอยากกรี๊ด อยากรั้งเขาไว้ตรงนั้นนานๆ แต่ที่อยู่เฝ้าวัด หล่อนก็ต้องพยายามสำรวม ทั้งที่ในใจกัดฟันเซ็ดหน้ารัวๆ ไปแล้ว

ทว่าเพื่อนสาวที่เพิ่งกลับจากห้องน้ำมาเห็นเข้าพอดี แม้จะมองจากรยะไกลก็เห็นว่าผู้ชายคนหนึ่งช่วยประคองรติยาไว้ แต่กว่าจะเดินมาถึงในระยะพอที่จะร้องเรียกเพื่อนได้ พ่อหนุ่มคนนั้นก็เดินจากไปเสียแล้ว

“จิ้ง! เกิดอะไรขึ้น”

๓

นางจะมีตัว

เสียงถามจากเพื่อนทำเอาอาการเคลิ้มความหล่อของชายหนุ่มที่ช่วยหล่อนไว้หายเป็นปลิดทิ้ง รติยาหันมองเพื่อนแล้วหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าตื่นเต๋นของอารดาที่ต่อนนี้เธอยากรู้ อยากเห็นสุดๆ แถมยังมองตามหลังผู้ชายที่เดินขึ้นบันไดหน้าพระอุโบสถไป แล้วหันมองเพื่อนอีกที่พร้อมกับความสงสัยและอยากได้คำตอบสุดๆ

“ไม่มีอะไร เขาแค่ช่วยฉันไว้เพราะฉันเดินไม่ดูทาง ตกยกพื้นนี่” หล่อนตอบแล้วชี้ให้ดูยกพื้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ แต่ดูเหมือนอารดาจะจิตใจอะไรมากกว่านั้น

“ใช่ดาราทหรือเปล่าแก ฉันเห็นไม่ชัด แต่มองจากไกลๆ ก็รู้ว่าหล่อมาก”

“ไม่น่าใช่ละ เพราะถ้าใช่ คนแถวนี้เขาต้องฮือฮาแล้วสิ”

รติยาว่าแล้วพยักพยิดให้เพื่อนมองไปรอบๆ ดูผู้คนที่มาเที่ยวและไหว้พระที่วัดว่าไม่มีใครมีปฏิกิริยากับหนุ่มหล่อคนนั้นเลยแม้แต่หยอก อารดาจึงพยักหน้า เชื่อว่าเขาคงไม่ใช่ดารานักแสดงแน่ๆ แต่ก็ยังไม่วาย...

“เออ จริง แต่หล่อเป็นน้ำเลยนะ”

“อ้อหือ เรดาร์คนหล่อของแกนี่ทำให้สายตาดีก็เมตรเนี่ย”

“หล่อแบบนั้น ร้อยเมตรก็เห็น”

“เวลารีไปแล้วจะคุณนาย พอๆ มาหยอดเหรียญ เต็มน้ำมันตะเกียง ดีกว่ามา”

รติยาตัดบทแล้วชวนเพื่อนทำบุญต่อ ทั้งเรื่องคนหล่อไว้ข้างหลัง อารดาที่กระตือรือร้นอยู่เมื่อครู่เลิกสนใจคนหล่อไปโดยปริยาย สองสาวทำบุญเต็มตะเกียงน้ำมันเสร็จแล้วก็ไปซื้อของฝากที่ร้านของฝากริมรั้ววัด จากนั้นจึงไปต่อที่ร้านอาหารตามที่อารดาได้ดูไว้

สองสาวขับรถไปยังร้านอาหารโดยใช้แผนที่นำทางผ่านโทรศัพท์ ไม่นานนักก็มาถึงปากซอยทางเข้าร้านซึ่งอยู่ห่างจากวัดที่ไปมาไม่กี่วินาที

“ตกลงเอาร้านนี้นะ” อารดาถามขณะขับรถไปตามถนนส่วนบุคคล ตามที่จีพีเอสนำทาง

“มาจนอีกไม่ถึงสองร้อยเมตรจะถึงร้านแล้ว ยังจะถามอีกหรือคะ คุณนาย”

“ก็เผื่อแค่อยากกินร้านอื่น”

“ไม่ละ แกว่าไงก็ว่าตามกัน ฉันมีหน้าที่นั่งมาเป็นเพื่อน เพราะฉะนั้นอะไรก็ได้ตามใจคนพามาเลยละ”

รติยาก็ยิ้มๆ ตามใจเพื่อน เพราะหล่อนั่งมาเป็นเพื่อนจริงๆ เว้นแต่ถ้าอารดาเกิดดวงขึ้นมาหรือขับกลับไม่ไหวหรืออื่นๆ หล่อนก็ช่วยขับรถแทนให้ได้

“หืม ยายนี่ ให้มาเป็นเพื่อนก็มาจริงๆ เลย”

“ก๊าล้าบ่นหรือคะคุณป้าก เต็มใจทั้งซะเลย”

“แกทั้งฉันแล้วจะกลับยังงัยคะ คุณหนูรุ้งของคุณแม่ขา”

อารดาเข้าเหย้าพร้อมกับส่งยิ้มเจ้าเล่ห์มาให้ แล้วจึงเสียวซ่าไปยังลานจอดรถตามที่พนักงานร้านโบกเรียก รติยาหัวเราะในลำคอกับคำถามที่ทาย

ของเพื่อนก่อนจะตอบยิ้มๆ

“ยากอะไร ฉันถามชาวบ้านก็ได้ว่ารถตู้เข้ากรุงเทพฯ หรือสถานีรถไฟ
ไปทางไหนคะ แล้วก็ไปขึ้นรถตู้หรือรถไฟกลับ แคะนี่ก็กลับกรุงเทพฯ ได้แล้ว
หรือจ่ายสุดแจ็กแอปเรียกแท็กซี่กลับก็ยังได้”

“จ๊ะๆ แม่คนไหนสมัย” เจ้าของรถว่า

ลานจอดรถแห่งนี้จุรถยนต์ได้ไม่เกินยี่สิบคัน และตอนนี้ทุกช่องจอด
ปกติเต็มหมดแล้ว ทำให้คนที่มาที่หลังต้องจอดซ้อนคันเหมือนที่พวกหล่อน
ทำ จนคนที่พวกคนอื่นมาถึงกับเปรยเลยทีเดียว

“คนเยอะแบบนี้แสดงว่าอ่อยจริง สมกับขึ้นเป็นร้านแนะนำในเว็บ”

“ทำจะจริง” รติยาเห็นด้วย

ทั้งคู่ลงจากรถ ตรงสู่บ้านไม้หลังใหญ่ที่ถูกปรับเปลี่ยนมาเป็นร้าน
อาหาร ตัวร้านเป็นบ้านสองชั้น แต่โต๊ะที่ให้บริการลูกค้าดูเหมือนจะเต็มทุก
โต๊ะ ลูกค้าน่าสนใจมาเป็นครอบครัว สองสาวเดินมาถึงทางขึ้นบันไดเดี่ยวๆ
พนักงานคนหนึ่งก็เดินเข้ามาต้อนรับและแจ้งว่า

“สวัสดิ์คะคุณลูกค้า ตอนนี้โต๊ะใหญ่เต็มหมดแล้ว ต้องรอนะคะ
ไม่ทราบว่าคุณลูกค้ามาทำอะไรคะ”

“สองคะ”

“ถ้าสองท่านยังมีโต๊ะเล็กอยู่ เชิญทางนี้เลยคะ”

พนักงานเชื้อเชิญ สองสาวจึงเดินไป ได้โต๊ะที่อยู่ถัดจากโต๊ะริม
ระเบียง รติยากับอารดา นั่งลงแล้วรับเมนูมาขณะพนักงานนำเสนอมenu
แนะนำ ทั้งสองจึงสั่งเมนูที่ว่า เพราะเห็นจากในเว็บไซค์แนะนำแล้วว่าน่ากิน
จริงๆ

พอสั่งอาหารเสร็จเรียบร้อย อารดาซึ่งมองบรรยากาศรอบๆ ร้านก็ไป
สะดุดตากับลูกค้าน่าสนใจ

“เฮ้ยๆ นั่น ไช้คุณคนหล่อที่ช่วยแก๊วที่วัดหรือเปล่า”

อารดาถามพลางพยักพืดให้เพื่อนหันไปดูอย่างตื่นเต้น ถึงอย่างนั้น

ก็ยังไม่มั่นใจนัก เพราะหล่อนก็เห็นผู้ชายหล่อคนนั้นในระยะไกล จึงต้องให้คนที่เห็นใกล้แบบแนบชิดยืนยันอีกแรง

รติยาหันมอง เห็นผู้ชายคนหนึ่งนั่งห่างออกไปสองโต๊ะ เขามากับหญิงสาววัยน่าจะไล่เลี่ยกัน และมีเด็กผู้หญิงอายุประมาณสิบขวบอยู่ด้วย หล่อนจำเขาได้ทันทีที่เห็น เพราะเขาหล่อเหลาสะดุดาด แล้วก็ไม่ได้หน้าโหลหรือหน้าบ้านๆ

“ใช่เขาจริงๆ ด้วย”

หล่อนเพิ่มพ้ำแล้วสั่งเกตอาหารบนโต๊ะผู้ชายคนนั้น ดูจากปริมาณอาหารที่เต็มโต๊ะและอาหารพร่องไปมาก แสดงว่าเขามาตั้งร้านนี้ก่อนพวกหล่อนได้นานพอสมควรแล้ว

“อู๊ย! ดวงสมพงศ์กันหรือเปล่า แยกได้เจอกันอีกแล้ว”

อาร์ดาอดแซวไม่ได้ แล้วก็ได้คำตอบจากเพื่อนรักแทบจะทันที

“เวอร์ไปแล้ว ไม่ใช่หรอก แค่บังเอิญ”

“บังเอิญเจอกันสองครั้งนี่อะ” คนเป็นเพื่อนแซว แต่แล้วจากที่ระริกระริกก็เปลี่ยนเป็นท้อเหี่ยวใจ “แต่น่าเสียดาย เขามากับแฟนและลูกสาวแบบนี้หมดหัวง ก็นั่นแหละตั้งแต่ยังไม่เริ่ม ฤกษ์ไม่ดีเลย”

“แกคิดไปถึงไหนเนี่ย”

รติยาขำเพื่อน แต่ก็แอบเสียดายอยู่ลึกๆ เพราะเขาตรงสเปกหล่อนมากที่สุดทีเดียว ทั้งหล่อ ทั้งขาว ทั้งสูง มาดกั๊วๆ แต่เวลาเขายิ้มให้ลูกสาวที่มาด้วย เห็นแล้วก็ชวนละลายเหมือนกัน

เฮ้อ... ฤกษ์ไม่ดีจริงๆ นั่นแหละ คนหล่อมีเจ้าของหมดสิทธิ์ค่า

“คิดไปถึง... อู๊ย!” อาร์ดาพูดไม่จบก็ทำหน้าเหยเก ยกมือกุมท้อง “นึกว่าจะหยุดแล้วเฮียว”

“เป็นอะไรปึก”

“มันมวนท้อง ยังไม่หาย พอตีวันก่อนตอนเย็นหลังกลับจากบ้านแกแล้ว ฉันไปซัดจำปูปลาร้าหน้าคอนโดมา ลืมตัวว่ากินปลาร้าที่ไร่มวนท้อง

ทุกที”

“อ้าว แล้วไหวเหรอ แกรมแกยงสั่งอาหารมาซะเยอะอีก”

“ไหวๆ ฉันกินยามาแล้ว แต่ว่ามันคงหลงเหลืออยู่ เดียวฉันไปห้องน้ำก่อน” อารดาว่าแล้วเปิดกระเป๋าถือ หยิบกุญแจรถให้เพื่อน “นี่กุญแจรถเผื่อมีใครจะออกแล้วร้านเขามาบอกให้เอารถเข้าไปจอดแทนที่ แกก็ช่วยเลื่อนรถให้หน่อยแล้วกัน”

“โอเค แกไปห้องน้ำไป แต่ถ้ากลับมาช้า อาหารมา ฉันพาตหมดไม่รู้ด้วย”

“โหย ใจคนใจร้าย ถ้าแกกินส่วนของฉันหมดนะ ฉันจะ... จะสั่งใหม่แปะ!”

“ไปๆ ไปห้องน้ำเลยคะคุณนาย”

รติยาไล่ซ่าๆ แล้วก็ได้แต่มองตามเพื่อนวิ่งปรี๊ดไปถามทางไปห้องน้ำจากพนักงานร้าน คล้อยหลังเพื่อน หล่อนก็แอบมองโต๊ะผู้ชายคนนั้นครั้งหนึ่งแล้วหันไปทางอื่น โยนความเสียดายทิ้งแม่น้ำไป โดยไม่รู้เลยว่าเขาก็มองมาเหมือนกัน เพราะเห็นตั้งแต่หล่อนเดินเข้ามาในร้านกับเพื่อนแล้ว ซึ่งเขาไม่ได้ตั้งใจจะมอง แต่เหมือนมีอะไรตลใจให้หันไปมองพอดี

พอเห็นว่าเป็นผู้หญิงที่ตนช่วยไว้ที่วัด เขาก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่คนเราจะได้เจอกันในสถานที่ท่องเที่ยวและร้านอาหารแนะนำของแหล่งท่องเที่ยว

หลายนาที่ต่อมาอาหารก็มาเสิร์ฟที่โต๊ะของรติยา ในขณะที่ผู้ชายสุดหล่อคนนั้นเรียกพนักงานมาเก็บเงินพอดี รติยาไม่ได้สนใจมากนัก เพราะมัวแต่จดจ่อกับการหยิบโทรศัพท์มือถือมาถ่ายรูปอาหาร แต่ก็รับรู้ได้ด้วยหางตาว่าเขาย้ายเงินและลุกไปแล้ว

รติยาไม่ได้มองตาม เพราะคิดว่าหลังจากนี้คงไม่มีทางได้เจอเขาอีกอยู่แล้ว หล่อนจึงสนใจแต่จะโพสต์รูปลงโซเชียลมีเดียเพื่อยั่วเพื่อนๆ อีกหลายคน แล้วก็ส่งข้อความหาอารดา เพราะหล่อนเห็นแล้วว่าเพื่อนตัวดีเอา

โทรศัพท์มือถือถือไปเข้าห้องน้ำด้วย

รุ่งพราย: อาหารมาแล้วนะ ช้าอดหมดนะคะ อี๋

หญิงสาวส่งข้อความไปแล้วก็ยิ้มอยู่หน้าจอโทรศัพท์มือถือ หล่อนหัวเราะเมื่ออารดาส่งสติ๊กเกอร์ติดดินไม่ยอมมาให้

บู้กิงจะใครล่ะ: ไอ้คนใจร้าย

รุ่งพราย: ออกมาให้ไวเลย

บู้กิงจะใครล่ะ: แกอ่ยากินของฉันหมดน้ำ

รุ่งพราย: รีบๆ ออกมาจากห้องน้ำได้แล้ว ถ้าไม่ออกมา ฉันกินหมดจริงๆ

หล่อนส่งข้อความกลับไปอีก เพื่อนตัวดีส่งกลับมาให้อีกสองประโยค พร้อมกับสติ๊กเกอร์น่ารักอแงอีกเช่นเคย แต่พอกำลังจะส่งข้อความต่อไป หูก็พลันแว่วเสียงพนักงานร้องตะโกนตามหาลูกค้า

“รถยนต์โตโยต้าอัลติสสีขาว ทะเบียน รก ๑๔๒ ขอความกรุณา ขยับรถด้วยค่ะ รถสีเกียร์ไว้ไม่สามารถเห็นได้ค่ะ”

รติยาได้ยินแล้วก็ชะงัก ใช้สติอยู่จิตใจหนึ่งเพื่อทบทวนเลขทะเบียนรถของอารดา เพื่อนก็ออกว่าใช่ทะเบียนเดียวกันเท่านั้น หล่อนก็รีบลุกจากโต๊ะวิ่งไปดูออกไปทันทีด้วยความอายสุดๆ ที่ยายเพื่อนตัวดีจอดรถซ้อนคันแล้วดันไม่ได้ปลดเกียร์ว่างไว้ซะงั้น

‘อ้าย...ไอ้บู้กิงนะไอ้บู้กิง อายชาวบ้านเขาใหม่ล่ะเนี่ย’

หล่อนได้แต่เห็นว่าเพื่อนในใจขณะเดินแกมวิ่งไปตามทางเดินหินที่ตรงสู่ทางออกหน้าร้านที่เป็นลานจอดรถ แต่ขณะเดินแกมวิ่งไปนั้นก็ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ลอยมาพร้อมกับความเย็นสบาย เป็นกลิ่นเดียวกับที่วัดดอนขอพรเจ้าแม่

‘สงสัยเป็นกลิ่นดอกไม้จริงๆ คนแถวนี้คงปลูกเหมือนกัน’

รติยาคิด หล่อนออกมาจนถึงซุ้มประตูทางเข้าร้าน รีบเดินไปที่รถยนต์ของเพื่อนที่จอดปิดรถยนต์คันที่อยู่ข้างในไว้ เจ้าของรถในช่องจอด

ยืนอยู่ข้างรถและสตาร์ทรถเปิดเครื่องปรับอากาศให้คนในรถไว้เรียบร้อยแล้ว ยิ่งทำให้หล่อนรู้สึกผิดเข้าไปอีก

“ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะ”

หญิงสาวร้องตะโกนบอกตอนมาถึงท้ายรถของเพื่อน เจ้าของรถที่ยืนรออยู่หันมา เขาไม่ได้มีสีหน้าบึ้งตึง แต่แปลกใจระคนไม่คิดมากกว่าว่ารถที่จอดซ้อนและเข้าเกียร์ไว้เป็นรถของหล่อน

ฝ่ายรติยาพอเห็นหน้าเจ้าของรถที่เพิ่งหันมามองก็ชะงักไปทันที

“คะ...คุณ...”

หล่อนทำหน้าเหลือ ยืนเอ๋ออ้าปากค้าง สีหน้าท่าทางสุดลกลสุดๆ แต่เขาก็ไม่ได้เสียมารยาทหัวเราะออกมา ทำเพียงกระตุ้มเตือนหล่อนให้ได้สติ

“ช่วยถอยรถให้ด้วยครับ”

“คะ เอ่อ ค่ะ ขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะ จะรีบถอยให้เดี๋ยวนี้ค่ะ”

รติยาได้สติ รีบกดรีโมตเปิดประตูก่อนจะก้าวขึ้นไปประจำที่คนขับ ใบหน้าแดงด้วยความอับอายที่ตนทำหน้าเหลือยืนซ้อนไปเมื่อครู่นี้

“น่าขายหน้าที่สุดเลย!”

รติยาสตาร์ทรถแล้วค่อยๆ ถอยออกมา ให้รถที่อยู่ในช่องจอดออกมาได้ พอรถคันนั้นออกมา หล่อนก็เปิดกระจกขอโทษเจ้าของรถอีกครั้ง ผู้ชายคนนั้นแค่ก้มศีรษะให้ ไม่ได้ว่าอะไร แล้วขับรถจากไป หล่อนได้แต่ถอนหายใจ แล้วถอยรถเข้าไปจอดในช่องแทนคันที่เพิ่งออกไป

พอจอดเสร็จเรียบร้อยแล้ว หล่อนก็กลับเข้าไปในร้าน อารดาหนึ่งรออยู่ที่โต๊ะ ทำหน้าเงี้ยวเงี้ยวอย่างที่เดาได้เลยว่าเจ้าตัวคงรู้แล้วว่าตัวเองทำเรื่องให้เพื่อนอายไปแล้ว

“ขอโทษนะแก ฉันลืมปลดเกียร์ว่างไว้”

“ดีนะ เจ้าของรถที่จะออกเขาไม่ตำฉัน ไม่อย่างนั้นได้อายหนักกว่านี้แน่”

“ขอโทษจริงๆ” อารดาขมกมมือไหว้ท่วมหัว ทำหน้าเหมือนเด็กถูกลง

“ครึ่งหน้าจะไม่ลืมแล้ว”

“ข้างมันเถอะ ไม่ต้องคิดมาก ฉันไม่ได้ว่าแก แต่บ่นให้ฟังเฉยๆ แล้ว แกรู้ไหม ใครเป็นเจ้าของรถที่เราไปจอดซ้อนคันแล้วเขาออกไปไม่ได้”

“ใคร”

“ผู้ชายคนนั้นไง”

“ผู้ชายคนนั้น?” อารดาทวน ทำหน้าหงายหัวครู่ก่อนจะโพล่งถาม “คนไหนล่ะนั้นอะนะ!”

“ก็ไหนล่ะสิ”

“เดี๋ยวละ นี่टकกลงฉันพาแกมาเป็นเพื่อนเพื่อขอแฟน แต่ทำไมเหมือน แกจะได้แทนละนี่”

“ไอ้ชุก”

รติยาทำเสียงเข้ม เริ่มไม่สนุกกับการแชร์นี้แล้ว อารดาจึงเลิกแหย เพราะรู้ดีว่ารติยาไม่ค่อยชอบให้แชร์เรื่องที่มาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียน ไม่ชอบ การโดนอำจับคู่หรือแชร์ว่าเป็นแฟนคนไหนคนนี้

“โอเค เลิกแล้วจ้า”

สองสาวจึงเปลี่ยนเรื่องคุยและหันมาสนใจอาหารตรงหน้าแทน ทั้งคู่ใช้เวลาอยู่ในร้านอาหารเกือบหนึ่งชั่วโมงก่อนจะออกจากร้านและขับรถกลับบ้าน โดยไม่ลืมชื่อของปากชิ้นชื่อของที่นั่นกลับไปด้วย พร้อมกับความหวังของอารดาว่าการขอพรครั้งนี้จะทำให้ได้แฟนเป็นตัวเป็นตนกับเขาเสียที

ฝ่ายผู้ชายที่กลายเป็นหัวข้อสนทนาของสองสาวอยู่หลายครั้งในวันนี้ กำลังขับรถกลับเข้ากรุงเทพฯ ไปพร้อมน้องสาวและหลานสาวตัวป่วน เขา คือ อติรุจ รัตนชนการ เป็นลูกชายของ เปรม รัตนชนการ และเป็นประธาน บริษัทอาร์แอนด์ทีเอสเจต เจ้าของโครงการคอนโดหลายแห่งในกรุงเทพฯ

ถนนสายไหนมีรถไฟฟ้าตัดผ่าน ถนนสายนั้นต้องมีโครงการคอนโดของเขาอยู่ด้วย แล้วยังมีคอนโดหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยาอีกสองแห่ง ไม่ใช่

แค่นั้น เขายังเป็นผู้ถือหุ้นของโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่งซึ่งเป็นโรงแรมในเครือญาติของเขาเอง

อดีตจูจิบปริญญาโทด้านการบริหารธุรกิจมาจากต่างประเทศ ปัจจุบันอายุสามสิบหกอย่างสามสิบเจ็ด เขาใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกหลายปีเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์การทำงานและถือโอกาสท่องเที่ยวไปด้วย จนกระทั่งเมื่อหกปีก่อนเขาตัดสินใจกลับมาเมืองไทย แต่กลับมาได้ไม่นานพ่อของเขาก็จากไปด้วยโรคประจำตัว

คณะกรรมการและผู้ถือหุ้นโหวตให้เขารับตำแหน่งประธานคนต่อไป ซึ่งเขาก็แสดงศักยภาพของการเป็นผู้นำและเลือกเพื่อนคนมาทำงานได้อย่างชาญฉลาด ทำให้อาร์แอนด์ที่ทำกำไรสุทธิขึ้นมามากอันดับที่หกของบริษัท อสังหาริมทรัพย์ชั้นนำจากทั้งหมดสิบหกบริษัท

อาร์แอนด์ที่ทำกำไรต่อเนื่องมาหลายปีและเป็นคู่แข่งทางธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์ที่จับตามองอย่างยิ่ง แม้ว่าช่วงนี้เศรษฐกิจโลกจะขยับเขยื้อนหลายบริษัทเผชิญปัญหาขาดทุน กำไรตกลงอย่างน่าใจหาย แต่อาร์แอนด์ก็ยังคงแข็งแกร่งและยืนหยัดอยู่ได้ ไซว่าไม่ได้รับผลกระทบ แต่ได้รับผลกระทบน้อยกว่า เป็นผลจากการประเมินและเตรียมการรับมือไว้แล้ว ถึงอย่างนั้นกำไรสุทธิก็ยังตกไปหลายเปอร์เซ็นต์อยู่ดี แต่ถ้าเทียบกับบริษัทที่หนักหนาสาหัสแล้ว อาร์แอนด์ที่ถือว่ายังไปต่อได้และบาดเจ็บน้อยกว่า

อดีตจูจิบมีน้องสาวและน้องชายอย่างละคน น้องสาวคือ ตูลยา รัตนธนาการ ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนปรเมธิดา โรงเรียนสอนระบบสองภาษาที่พ่อของเขาก่อตั้งขึ้นเตรียมไว้รับขวัญหลานคนแรกที่บ้าน แต่ตอนนี้ตูลยากลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เพราะสามีเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถบรรทุกพุ่งชนเมื่อหลายปีก่อน ส่วนน้องชายคนเล็กคือชานดล ทำงานอยู่กับเขาที่บริษัท และเพิ่งนั่งแท่นกรรมการผู้จัดการทั่วไปฝ่ายบริหารเมื่อไม่นานมานี้

ท่าว่าการที่เขาเป็นผู้ชายที่พร้อมไปหมดทุกอย่าง ทั้งหน้าที่การงาน

หน้าตาทางสังคม และทรัพย์สิน แล้วยังคงมีเน็ตยาสารออนไลน์เกี่ยวกับแวดวงธุรกิจมาสัมภาษณ์เขาไปลงสื่อบุคคลพิเศษมาแล้ว ทำให้มีดาราสาวบ้างเซเลบสาวบ้างพยายามหอดสะพานใส่หลายคน

บางคนก็หอดสะพานผ่านทางผู้หลักผู้ใหญ่ที่รู้จักกับแม่ของเธอ แต่เธอไม่เคยสนใจใครเป็นพิเศษและไม่มีข่าวคราวกับผู้หญิงคนไหนเลย จนแม่ของเธอเริ่มเป็นห่วง กลัวไม่มีทายาทสืบสกุล พักหลังท่านจึงเจ้ากี้เจ้าการแนะนำลูกสาวของคนนั้น หลานสาวของคนนี้ให้ อย่างรายล่าสุดก็ลูกสาวของคุณนายสมรกับนายทหารใหญ่ยศพันโท

ลูกสาวของคุณสมรเป็นคนสวย กิริยาเรียบร้อย อ่อนหวานและงดงาม สวมกับเป็นกุลสตรีคริสตียม แต่ปัญหาคือสเปกของเธอไม่ใช่แบบนั้น เธอจึงพยายามหาทางเลี้ยงแบบบัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น

วันนี้เขารู้ว่าคุณสมรกับลูกสาวจะมาที่บ้าน เพราะแม่บ้านแอบมากระซิบบอกตั้งแต่เมื่อวาน เธอจึงถือโอกาสหนีเนียนๆ อ้างว่าต้องพาน้องมิว หลานสาวซึ่งเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าไปหาข้อมูลถึงอยุธยาเพื่อทำรายงานส่งครู โดยมีน้องสาวของเธอมาดูแลลูกและมาเที่ยวด้วยกัน

“น้องมิวครับ เราแฉะวัดมาสองที่แล้ว น้องมิวอยากไปไหนอีกหรือเปล่า หรืออยากได้ขนมอะไรเพิ่ม เดี่ยวลุงจะได้แฉะให้”

อดีตจุฬาม หลานสาววัยเก้าขวบที่นั่งอยู่บนเบาะหลังและคาดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อย เด็กหญิงยิ้มแฉ่งก่อนตอบน้ำชายสุดหล่อ

“นั่นเป็นคำปิตปากน้องมิวไม่ให้บอกคุณยายว่า ลุงลุงเอาเรื่องรายงานของน้องมิวมาอ้างเพื่อจะได้ชิงหนี้คุณนายสมรกับคุณปรางใช้ไหมคะ”

“จัดเต็มมาก คุณหลานของลุง”

ชายหนุ่มเปรยพลางหัวเราะในลำคอ สบตาหลานสาวผ่านกระจกมองหลัง แต่ไม่ได้แปลกใจที่หลานสาวรู้เรื่องนี้ เพราะเขาแอบซุบซิบกับแม่บ้านตอนหลานสาวเดินผ่านมาพอดี น้องมิวคงได้ยินตอนนั้น แล้วอีกอย่างเด็กสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน ถ้าคิดกล้าพูดกันมากขึ้น โดยเฉพาะหลานสาว

ของเขาคนนี้เป็นเด็กฉลาด ซ่างพูดมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ฝ่ายตุลยาหรือจาลผู้เป็นน้องสาว พอได้ยินลูกสาวตอบพี่ชายแบบนี้ ก็ถึงกับหัวเราะ

“โง่ละคะพี่รุจ โคนหลานรัฐทันเลย”

“น้องมิวซังจะฉลาดขึ้นทุกวัน ตาลต้องงัดให้ลูกกินปลาแล้วนะ เตี่ยจะฉลาดเกินไป”

เขาเขวหลานสาวที่แลบลิ้นไล่ผ่านกระจกมองหลัง คนเป็นน้องสาว และเป็นแม่ของเด็กหญิงหัวเราะร่วน

“แน่ะ แบบนี้เรียกแพ้แล้วพาลนะคะ” ตุลยารู้แล้วถามต่อแบบที่เล่นที่จริง “ว่าแต่พี่รุจไม่สนคุณปรางไหนเลยหรือ?”

“ถ้าตอบว่าไม่สน จะว่าพี่แปลกไหม?”

“แปลกค่ะ ในเมื่อคุณปรางเธอก็ดูสวยหวานเรียบร้อย นุ่มนวลดี”

ตุลยาบอก แต่ไม่ได้แปลกใจจริงๆ หรือ? ในเมื่อรู้ว่าสเปกของพี่ชายเป็นแบบไหน แล้วสเปกที่ว่ามันก็ตรงกันข้ามกับผู้หญิงที่พยายามจะเข้าหาพี่ชายลับลับเลยที่เดียว

“ถ้าจะใช้คำสวยๆ ก็คงต้องบอกว่า คุณปรางดีเกินไปสำหรับพี่ บางคนดีเกินไป ดีมากไปก็ใส่ซะจะเป็นสิ่งที่ดี อย่างคุณปรางที่สวย อ่อนหวาน แต่บางครั้งพี่ก็รู้ว่าเธอประดิษฐ์เกินไป”

อดีตรุจพูดตรงๆ แต่ตุลยาเห็นด้วยว่าบางครั้งเวลาเจอผู้หญิงคนนั้น เจ้าหลอนเป็นอย่างที่พี่ชายว่ามาจริงๆ อ่อนหวานนุ่มนวลเรียบร้อย แต่ให้อารมณ์ชวนอึดอัดมากกว่าอยู่ด้วยแล้วสบายใจ

“พี่ชอบผู้หญิงที่ดูเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องประดิษฐ์ประคองหรือพยายามทำอะไรที่ดูออกว่าฝืนทำงานเก่ง ทำตัวง่ายๆ สบายๆ ฝีมือเข้าครัวพอใช้ได้ อยู่ด้วยแล้วรู้สึกสนุกและทำให้ชีวิตมีสีสัน ส่วนหน้าตา ก็พอไปวัดไปวาได้ ไม่ต้องสวยหยาดเยิ้มปานนางฟ้าแบบคุณปรางก็ได้”

“โอ้ พี่รุจ สเปกแค่นี้เอง หาง่ายจะตายไป แต่ง่ายเกินไปหรือเปล่าคะ

สำหรับคุณอดิรุจ รัตนธนาการ ประธานของอาร์แอนด์ที โพรไฟล์สาวในอุดมคติน่าจะมีมากกว่านี้สิ อย่างดาราสัมัยนี้ชอบมีแฟนเป็นเซเลบคนรวยๆ อะไรแบบนั้น”

“พี่ไม่อยากได้ชื่อว่าเป็นไฮโซแฟนดารา แล้วก็ไม่ใช่ชอบผู้หญิงใช้เงินเก่ง หรือผู้หญิงที่เข้าหาคนอื่นเพราะหน้าตาทางสังคม แต่เชื่อไหม สเปนกัธรรมาดาอย่างนี้แหละหายากที่จะจูนกันเองง่ายๆ”

“แล้วสาวๆ ที่อเมริกาละคะ ตาลจำได้ว่าตอนอยู่ที่นู่นพี่รุจก็ไม่เบาเหมือนกันนะคะ”

“อันนั้นเป็นอดีตไปหมดแล้วครับคุณน้องสาว”

อดิรุจยิ้มแล้วก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ ตูลาจึงได้แต่พยักหน้ารับ ไม่เข้าซีเรื่องแฟนเก่าของพี่ชาย เพราะได้ยินมาบ้างว่าแฟนเก่าคนสุดท้ายนั้นเลิกกันไปแบบไม่ค่อยดีนัก

“จริงสิ วัตถุประสงค์ที่เราแวะกันก่อนจะไปกินข้าวหน้านะ มีศาลเจ้าแม่อยู่ข้างๆ โบสถ์ที่พี่รุจไม่ได้เดินไปด้วย ตาลจำได้ว่าท่านเดินเรื่องการขอพรให้ประสบความสำเร็จและเรื่องความรัก ถ้าพี่รุจลองไปขอตุ๋มใหม่ เมื่อท่านส่งคนที่ถูกใจมาให้”

“ไม่เอาด้วยหรือก ไม่ใช่ว่าพี่จะลบหลู่เจ้าแม่นะ แต่พี่ไม่เชื่อว่าคนที่ท่านส่งมาจะเข้ากับพี่ได้จริงๆ ถ้าส่งมาแล้วไปกันไม่รอด ลู้อย่างไม่ต้องส่งมาตอนนี้จะดีกว่า”

“แห่ม คุณพี่ห่อเลือกได้ ตอนนี้อย่างหล่ออยู่ยังเลือกได้นะคะ แต่อีกไม่กี่ปีก็ลึบลิบแล้ว ถ้าแก่กว่านี้กลายเป็นตาลุงหัวเถิกหมดหล่อขึ้นมาจะหาแฟนลำบากนะคะพี่รุจ”

ตูลาเตือนพี่ชาย เพราะปีนี้อดิรุจอายุสามสิบหก ส่วนหล่อนก็สามสิบสี่แล้ว คนเราเมื่ออายุสี่สิบไปแล้ว ความร่วงโรยของวัยจะเริ่มถามหาทีละน้อย แต่ผู้ชายบางคนเร็วกว่าคนอื่น แต่อายุสามสิบกว่าผมก็เริ่มบางหัวเริ่มเถิกล้านแล้วก็มี

“เป็นแบบนี้ก็ดีสิ เพราะถ้าพี่กลายเป็นตากลุ่มหัวเถิกแต่มีคนมารักพี่ พี่จะได้รู้ว่าไม่ได้รับรักที่หน้าตาหรือทรัพย์สินสมบัติที่พี่มี แบบนั้นเรียกว่ารักกันจริง”

“ค่าๆ คุณพี่ชาย เดียวตกลงกับดลจะรอหัวเราะทีหลังดังกว่า” น้องสาวว่าอึ้งๆ และไหลไปถึงห้องชายก่อนจะเตือนพี่ชายของตัวเอง “แต่อย่าลืมนะค่ะว่าถ้าซักซ้าไม่ทันใจ ไม่มีเป็นตัวเป็นตนเสียที ระวังคุณแม่จับมัดมือชกกับคุณปรางไม่รู้ด้วยนะพี่จุจ”

ตุลยาเตือนแล้วหัวเราะคิกเมื่อพี่ชายทำหน้าหงิกใส่ พอดีกับที่ลูกสาวปั้นหัวน้ำและเห็นป๊มน้ำมันพอดี สองแม่ลูกจึงบอกให้อติรุจช่วยแวะป๊มน้ำมันแล้วลงไปซื้อของในมินิมาร์ทในป๊ม ส่วนอติรุจนั่งรอในรถและคิดถึงคำพูดเมื่อครู่ของน้องสาว

“ขอเจ้าแม่เทรอ” อติรุจพิมพ์แล้วลบคีย์ระยะ “ไม่มีทาง เลิกคิดได้เลย”

ชายหนุ่มเตือนตัวเองและพยายามเลิกคิดเรื่องนี้ โดยไม่รู้เลยว่าเรื่องที่เขา มองว่าฟุ้งซ่านและเจ้าแม่ที่เขาไม่ได้ไปพึ่งพาทำนั่น จะบันดาลให้เขาได้พบเจอความรักในไม่ช้านี้ และเป็นความรักตัวเป็นๆ ชนิดที่ทำให้เขาต้องปั่นป่วนแทบทุกวันด้วย

หลังจากจากป๊มน้ำมัน อติรุจขับรถต่อไปจนมาถึงทางแยกหนึ่ง จู่ๆ ก็มีรถบรรทุกแล่นออกจากข้างทางฟุ้งมาหาเธอของเธอ แต่เขาเห็นก่อนจากทางตา จึงเร่งเครื่องแล้วหักหลบได้อย่างเฉียดฉิว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็นภาพที่ชวนหวาดเสียวอยู่ดี

ทว่ารถยนต์คันหลังที่แล่นตามมาไม่ได้เซคด็อย่างเขา ถูกรถบรรทุกคันนั้นชนเข้าอย่างจังจนกระเด็นไปตกข้างทางซึ่งเป็นพื้นที่รกร้าง ป่าหญ้าขึ้นครึ้มไปหมด

โครม!

เสียงชนดังสนั่น เขาชะลอรถลงหลังจากที่ห่างออกมาหลายเมตร แต่ตุลยาซึ่งนั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับและเห็นเหตุการณ์นั้นผ่านกระจกมองข้างตกใจจนถึงกับเอื้อมมือมาคว้าแขนพี่ชายไว้

“พี่รูจ...”

ตุลยาร้องเรียกเสียงลั่นพองๆ กับมือที่จับแขนเขาอยู่ซึ่งลั่นอย่างเห็นได้ชัด โบทันชีตเมื่อต เหงื่อซึมหน้าผาก ลมหายใจหอบถี่และแรง ทำเอาอติรุจซึ่งตอนแรกตั้งใจจะหยุดรถเพื่อลงไปดูและช่วยเหลือคนในรถยนต์ที่ประสบอุบัติเหตุต้องช่วยน้องสาวก่อน

“ใจเย็นๆ ตาล ไม่มีอะไร เราปลอดภัยดี ตาลมองพี่ ค่อยๆ หายใจตามจังหวะพร้อมพี่”

เขาปลอบน้องสาวแล้วพยายามประคองรถยนต์ให้แล่นช้าลงเล็กน้อยเมื่อเหตุฉุกเฉิน หลานสาวซึ่งนั่งอยู่บนเบาะหลังส่งเสียงเรียกด้วยความเป็นห่วงแม่

“คุณแม่!”

น้องมิวร้องเรียกด้วยความตกใจ ยิ่งเห็นอาการของคนเป็นแม่เริ่มไม่ค่อยดี เจ้าตัวจึงรีบหันไปเปิดกระจกเป่ายาที่แม่พกไว้เวลาไปไหนมาไหน เพราะยายเคยสอนว่าถ้าเห็นแม่อาการกำเริบ ให้เอาหลอดยาพ่นสีแดงให้แม่ทันที พอเจอหลอดยาสีขาวแดงขนาดเท่าฝ่ามือก็รีบหยิบมันออกมาส่งให้อติรุจ

“ลูจรูจ นี่ค่ะ!”

อติรุจรับยาพ่นมาจากหลานสาวแล้วรีบจอดรถเข้าข้างทาง พอจอดสนิทเขาก็หมุนเปิดฝาขวดยาแล้วส่งให้น้องสาวสูดเข้าปาก พยายามลูบหน้าลูบไหล่ปลอบไปด้วย เพราะน้องสาวของเขาเป็นโรคหอบที่ติดตั้งแต่เด็กแล้ว แม้อยู่ในระดับที่ควบคุมได้ แต่ก็ต้องมียาพ่นติดตัวไว้เสมอ

“ใจเย็นๆ ตาล ไม่มีอะไรแล้ว ไม่เป็นไร พี่อยู่นี่ น้องมิวอยู่นี่”

ชายหนุ่มพยายามปลอบน้องสาว จนกระทั่งหลายนาทีต่อมาตุลยาก็

อาการดีขึ้น แต่สีหน้ายังไม่สู้ดีนัก หล่อนเป็นห่วงลูกสาว กลัวลูกจะตกใจ ด้วย จึงรีบหันมาดูลูกสาวที่อยู่บนเบาะหลัง

“แม่ขอโทษนะคะน้องมิว”

“คุณแม่เป็นยังไงบ้าง” เด็กหญิงถาม น้ำตาเริ่มคลอเพราะสงสารแม่ ถึงจะมีสติหยิบยาสั่งให้อติรุจเมื่อครู่นี้ แต่เจ้าตัวก็ตกใจเหมือนกัน

“ไม่เป็นไรแล้วลูก น้องมิวเก่งมากเลยจ๊ะ”

“พี่จะพาตาลไปโรงพยาบาล”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่รุจ ไม่เป็นไร พยายามแล้วตาลดีขึ้นแล้ว แต่เมื่อก็ตกใจ เพราะมันทำให้ตาลนึกถึง...”

ตุลยายังพูดไม่ทันจบ อติรุจก็ขัดขึ้น ไม่อยากให้น้องสาวพูดถึงเรื่องนั้นอีก

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้วตาล พี่เข้าใจ”

อติรุจตัดบทแล้วรอดูอาการของน้องสาวอยู่ครู่ใหญ่ พอเห็นว่าน้องสาวดีขึ้นแล้วและหยิบยาเม็ดในกล่องยามากินได้เอง เขาจึงออกรถมุ่งหน้าสู่กรุงเทพฯ โดยไม่ได้บอกน้องสาวว่า ก่อนรถยนต์คันหลังจะถูกรถบรรทุกชน เขาเห็นรถบรรทุกคันนั้นจอดอยู่ตรงนั้นก่อนแล้ว พอเขาขับเข้าไปใกล้ๆ รถบรรทุกคันนั้นก็แล่นออกมาเพื่อพุ่งชนรถยนต์ของเขา

แต่มันพลาดที่เขาเห็นและเร่งเครื่องหนีทัน ทำให้ไปโดนรถยนต์คันหลังแทน จนแวบหนึ่งเขาคิดว่านี่เป็นความตั้งใจของคนขับรถบรรทุกคันนั้น แต่อีกใจหนึ่งก็แย้งว่าไม่น่าใช่ เขาอาจจะคิดไปเองก็ได้